

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 6/2020

Cena \$ 2.50

JUNE 2020

Kostel Navštívení Panny Marie v Poštorné

Letecký snímek kostela v Poštorné

Obec Poštorná, která byla do roku 1920 součástí Dolního Rakouska je nyní místní částí okresního města Břeclav v Jihomoravském kraji. Nejstarší zprávy o obci jsou z konce 13. století. Podle farní kroniky zde byl postaven první kostel postaven v roce 1339. Tehdy byla Poštorná filiální farností sousedních Valtic. V následujícím období však obec zpustla a nového rozvoje se dočkala až v roce 1533, kdy do Poštorné přišli Charváti z oblasti Slavonie, kteří také založili sousední Charvátskou Novou Ves. V roce 1643 se Poštorná stala samostatnou farností podřízenou pasovskému biskupství. Přifařeny k ní byly sousední Hlohovec a Charvátská Nová Ves. V roce 1685 si vzal farnost pod svůj patronát Kníže Jan Adam Ondřej z Lichtenštejna, na jehož panství v rozsáhlém Lednicko-valtickém areálu se obec nacházela. V Poštorné bývali pravidelně kněží, kteří mluvili česky, protože obyvatelstvo si stále udržovalo chorvatštinu ovlivňovanou češtinou a dále i proto, že české obyvatelstvo z Břeclavi navštěvovalo v Poštorné české mše. Podle císařského patentu Josefa II. o úpravě hranic některých diecézí připadla poštorenská farnost 1783 nově k arcidiecézi ve Vídni.

Na starém kostele se v průběhu doby neprováděly žádné velké opravy, proto

kostel pomalu chátral a v polovině 19. století po rozmachu Poštorné už ani svou kapacitou nevyhovoval požadavkům farnosti. Tak vznikla v Poštorné jedna z nejzajímavějších staveb v Břeclavi tzv. „červený kostel“. Nazývá se tak proto, že jeho stavební materiál jsou červené cihly z nedalekých Poštorenských keramických závodů.

Novogotický farní kostel v Břeclavi-Poštorné je zasvěcen a byl postaven v letech 1895 – 1898. Základní kámen byl položen 24. června 1895 a kostel byl slavnostně vysvěcen o tři roky později 3. července 1898 vídeňským biskupem Dr. J. Schneiderem za přítomnosti celé knížecí rodiny Lichtenštejnů. Kostel byl postaven na popud poštorenského obyvatelstva a usedlíků z přifařené Charvátské Nové Vsi za podpory tehdy vládnoucího knížete Jana II. z Lichtenštejna pod vedením architekta Karla Weinbrennera. Jako vzor ke stavbě kostela si Weinbrenner vybral vídeňský kostel Panny Marie Vítězné od architekta Friedricha Schmidta. Na stavbu byl použit materiál z místních keramických závodů, tehdejší knížecí cihelny, a bylo použito na 200 druhů cihel, dlaždic, tvarovek a glazované keramické krytiny. Samotnou výstavbu kostela provedla vídeňská firma Josefa Schmalzhofera.

Schodiště na kazatelnu

Pohled do kopule chrámu

Poštorenský kostel stojí na volném prostranství v centru obce, má osmiboký půdorys s polygonálním závěrem kněžiště a s bočními kaplemi. Hlavní průčelí kostela je obráceno k vyústění breclavské cesty. Nad portálem se nachází socha žehnajícího Krista v nadživotní velikosti, jejímž autorem je Josef Beyer. Dominantním architektonickým motivem stavby je vysoká kopule na osmibokém tamburu, která je zakončena lucernou ve tvaru koruny. Výška chrámu činí 50,7 metru.

Oltáře v kostele zhotovil tyrolský umělec Ferdinand Stuflesser, který je zároveň autorem křížové cesty. Jedná se o oltář Božího hrobu, Mariánský oltář a oltář Božského srdce Ježíšova. Hlavní oltář, který se nachází ve středu kněžiště, je podle pověsti provizorní. Legenda praví, že jistý Maďar měl utéci s jeho plány neznámo kam.

Vitáže v oknech v prostoru kněžiště znázorňují Pannu Marii, sv. Josefa, sv. Jana Křtitele a sv. Vavřince.

Sochy sv. Františka z Assisi a sv. Antonína jsou dílem sochaře Josefa Kafky a pochází z roku 1940 nebo 1942.

Varhany pocházejí z proslulé dílny Bratří Riegrů z Krnova z roku 1926.

Tento jedinečný architektonický skvost dnešní Břeclavi mohou lidé navštívit v době pravidelných bohoslužeb anebo mohou využít prohlídky s odborným výkladem.

Foto na titulní straně:

Kostel Navštívení Panny Marie v Břeclavi - Poštorné nás vítá s dveřmi dokořán

Mariino navštívení

Sluší se, by v tuto chvíli
tajemství dnes všichni ctili
Mariina navštívení.

Spojme naše hlasy slabé,
i když naše srdce chabé
chváliti ji hodno není.

Osvěžme si obraz milý:
Matka Boží do hor pílí,
Alžbětu jde pozdraviti

s andělovým slovem v duši,
s radostí, již srdce tuší,
neb ona má matkou býti.

Vítat dívku stařena jde,
Duch Svatý ji do úst klade
pokorný hold Matce Boží.

Jan pod srdcem uzavřený,
největší ze synů ženy,
Beránkovi hold též složí.

Člověk radost nevypoví,
sám Bůh mluví těmi slovy:
Nad všechny jsi požehnaná,

neboť ten, jež nosíš, Pani,
Boží Syn, je požehnaný,
porodíš, jsouc čistá Panna.

Pokorně se Panna brání
takovému holdování,
všecku chválu Bohu vzdává.

Svatá Matko Pána Krista,
tys naděje naše jistá,
tvému Synu budiž sláva.

Je letní den a Panna svatá
cedrovým hájem do hor chvátá
k příbuzné jménem Alžbětě.
I té dal Bůh, že bude matka
vyvoleného pacholátka.
Jan Křtitel zván po světě.

Jde Panna stezkou osamělou,
pod nohy se jí květy stelou,
jak rosu chtěly by ji nést.
Příroda všechna dobře tuší,
pro co jsou lidé slepí, hluchí:
že dívka Matkou Boží jest.

Alžběta, přítelkyně pravá,
už před domem ji očekává
a slovem prorockým ji zve:
„Tvůj příchod darem nebes je mi,
tys požehnaná mezi všemi
a požehnáno dítko tvé!“

Klesnou si vroucně do náručí.
A co v nich beze slova zvučí,
to skřivan jásá v modrý vzduch:
Blíží se naplnění času
pro příslibenou světa spásu!
Veliké věci činí Bůh!

LITURGICKÁ ČTENÍ

**11. neděle v mezidobí
14. června 2020**

1. ČTENÍ - Ex 19,2-6a

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy

Když přišli synové Izraele na sinajskou poušť, utábořili se na poušti. Izrael se tam utábořil před horou. Mojžíš vystoupil k Bohu a Hospodin na něj zavolał s hory a pravil mu: "Tak řekneš Jakubovu domu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, co jsem udělal Egypťanům, jak jsem vás nesl na orlích křídlech a dovedl vás k sobě. Nuže, budete-li mě skutečně poslouchat a mou smlouvu zachovávat, budete mým vlastnictvím mezi všemi národy, neboť mně patří celá země. Budete mi královstvím kněží a svatým lidem."

2. ČTENÍ - Řím 5,6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od Božího hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě zneprátení, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

EVANGELIUM - Mt 9,36 - 10,8

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ Potom si zavolał dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Jména těch dvanácti apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, syn Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, syn Alfeův, a Tadeáš, Šimon Kananejský a Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechodte a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovčím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: 'Přiblížilo se nebeské království.' Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očisťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

**Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
19. června 2020**

1. ČTENÍ - Dt 7,6-11

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Jsi lidem zasvěceným Hospodinu, svému Bohu; tebe si vyvolil Hospodin, tvůj Bůh, abys mu byl zvláštním lidem mezi všemi národy na povrchu země. Hospodin si ve vás zalíbil, vyvolil si vás ne proto, že byste byli četnější než všechny národy; vždyť jste mezi všemi národy nejmenší! Jen z lásky k vám, a proto, že Hospodin zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vyvedl vás mocnou rukou a vykoupil z domu otroctví, z ruky faraona, egyptského krále. Pochop tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, je pravý Bůh, věrný Bůh, který zachovává smlouvu a lásku až do tisíců pokolení k těm, kdo ho milují, kdo dbají na jeho přikazy, ale trestá právě toho, kdo jej nenávidí, tím, že ho zahubí; nebude odkládat, ale potrestá právě toho, kdo jej nenávidí. Proto zachovávejte přikazy, zákony a ustanovení, které vám já dnes přikazuji, a plňte je!“

2. ČTENÍ - 1 Jan 4,7-16

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milování, milujeme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy. Milování, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespasil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

EVANGELIUM - Mt 11,25-30

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš se ujal slova a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otec nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

12. neděle v mezidobí 21. června 20120

1. ČTENÍ - Jer 20, 10-13

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Jeremiáš řekl: Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: „Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“ I ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád: „Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm!“ Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou. Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomene se na ni. Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž uřídím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svěřil svou při. Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

2. ČTENÍ - Řím 5, 12-15

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem - jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít.

EVANGELIUM - Mt 10, 26-33

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: „Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střešních. A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo - duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halír? A ani jeden z nich nespadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci. Ke každému, kdo se ke mně přiznává před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“

Narození svatého Jana Křtitele 24. června 2020

1. ČTENÍ - Iz 49,1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Slyšte mě, ostrovy, dejte pozor, národy, které jste v dáli! Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě mě nazval jménem. Z mých úst udělal nabroušený meč, ve stínu své ruky mě ukryl. Ukoval mě v zaostřený šíp, ve svém toulci mě schoval. Řekl mi: „Jsi mým Služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Já však jsem pravil: „Nadarmo jsem se namáhal, naprázdno, zbytečně jsem

strávil svou sílu. Mé právo je však jisté u Hospodina a má mzda u mého Boha.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, protože Bůh můj je mou silou. Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země.“

2. ČTENÍ - Sk 13,22-26

Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel řekl: „Bůh dal praotcům za krále Davida, o němž vydal pochvalné svědectví: 'Nalezl jsem Davida, Jesseova syna. Je to muž podle mého srdce. Ten vyplní všechno, co budu chtít.' Z jeho potomstva Bůh podle zaslíbení vyvedl Izraeli jako spasitele Ježíše. Před jeho příchodem hlásal Jan všemu izraelskému lidu křest obrácení. Když Jan svůj úkol končil, říkal: 'Já nejsem ten, za koho mě pokládáte. Ale po mně přijde ten, kterému nejsem hoden zout opánky z nohou.' Bratři, kteří pocházíte z Abraháмова rodu, i vy, kdo se bojíte Boha! Nám bylo posláno slovo o té spase.“

EVANGELIUM - Lk 1,57-66.80

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“ Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje.“ Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho jméno je Jan.“ Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všechny jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“ Chlapec rostl a jeho duch sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským národem.

13. neděle v mezidobí 28. června 2020

1. ČTENÍ - 2 Král 4, 8-11. 14-16a

Čtení z druhé knihy Královské.

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najíst. A ona řekla svému muži: „Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit.“ Když tam zase jednou Elizeus přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl svému služebníku Gechazimu: „Co by se dalo pro ni udělat?“ On odpověděl: „Nemá přece syna a její muž je už starý.“ Elizeus mu řekl: „Zavolej ji!“ Zavola ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: „Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna.“

2. ČTENÍ - Řím 6, 3-4.8-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! My všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Když umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

EVANGELIUM - Mt 10, 37-42

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho. Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal. Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je to spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učedník, amen, pravím vám: neprijde o svou odměnu.“

Svatých Petra a Pavla, apoštolů 29. června 2020

1. ČTENÍ - Sk 12,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Král Herodes začal zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravit mečem. Když viděl, že se to Židům líbí, dal zatknout také Petra. Byly právě velikonoce. Zmocnil se ho, dal ho zavřít do žaláře a hlídat od čtyřnásobné stráže vždycky po čtyřech vojácích. Měl v úmyslu, že ho po velikonoce dá popravit. Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu. V noci před tím dnem, kdy ho chtěl Herodes popravit, spal Petr mezi dvěma vojáky a byl spoután dvěma řetězy. I přede dveřmi stála stáž. Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčí Petra do boku, vzbudil ho a řekl: „Rychle vstaň!“ Tu mu spadly řetězy z rukou. Pak mu anděl řekl: „Opásej se a obuj si opánky!“ Udělal to. Dále mu nařídil: „Přehod' si plášť a pojď za mnou!“ Šel tedy za ním ven, ale nevěděl, že je to skutečnost, co se dělo skrze anděla. Myslel, že má vidění. Přehodil tak první i druhou stráž a došli k železné bráně, která vede do města. Ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli tedy ven a šli dál jednou ulicí. A hned nato anděl zmizel. V tom přišel Petr k sobě a řekl: „Teď vím jistě, že Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodových rukou a ze všeho, na co čeká židovský lid.“

2. ČTENÍ - 2 Tim 4,6-8.17-18

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Já už mám prolít v obět' svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru

jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 16,13-19

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože to ti nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

Svatých Cyrila a Metoděje 5. července 2020

1. ČTENÍ - Iz 61, 1-3a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto a den pomsty našeho Boha, potěšit všechny soužené, zarmoucené na Siónu obveselit, dát jim věnec místo popela, olej radosti místo smutku, šat jásotu místo malomyslnosti.

2. ČTENÍ - 2 Kor 4, 1-2.5-7

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Když jsme pověřeni službou, nenecháváme se ovládnout malomyslností, protože nám Bůh milosrdně pomáhá. Nepoužíváme nečestných uskoků, nepočínáme si chytrácky ani nefalšujeme Boží slovo. Ale hlásáme pravdu naprosto otevřeně, a tak se doporučujeme lidskému úsudku před Bohem. Vždyť přece nhlásáme sebe, ale říkáme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši. Neboť Bůh, který řekl: 'Ať ze tmy zazáří světlo!', zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad víry máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám.

EVANGELIUM - Lk 10, 1-9

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se ces-

tou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!'

14. neděle v mezidobí 5. července 2020

1. ČTENÍ - Zach 9, 9-10

Čtení z knihy proroka Zachariáše.

Toto praví Hospodin: „Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu, je pokorný a jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. Zničí válečné vozy z Efraima, válečné oře z Jeruzaléma, zlo-
men bude bitevní luk. Národům ohlásí pokoj, bude vládnout od moře k moři, od řeky Eufratu až do končin země.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 9.11-13

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás. Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte zálučnosti těla, budete žít.

EVANGELIUM - Mt 11, 25-30

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš se ujal slova a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je malíčným; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otec nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

15. neděle v mezidobí 12. července 2020

1. ČTENÍ - Iz 55, 10-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a snih padá z nebe a nevrací se tam, ale svažuje zem a působí, že může rodit a rašit, ona pak obda-
ruje semenem rozséváče a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým

slovem, které vyšlo z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 18-23

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobeno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

EVANGELIUM - Mt 13, 1-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobstvích: „Jeden rozséváč vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení slyší!“

Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobstvích?“ On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobstvích, protože vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví: 'Budete stále poslouchat, a neporozumíte, ustavičně budete hledět, a neuvidíte. Otapelo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavřeli, aby očima neuviděli, ušima neuslyšeli, srdcem neporozuměli a neobrátili se - a já je neuzdravím.' Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli.“

Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobství o rozséváči. Když někdo slyší slovo o Božím království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný.“

*Nejsvětější Srdce Ježíšovo,
smiluj se nad námi*

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. května 2020

Politické události

**Návrat ČR k normálu.
Otevírají se velké obchody,
kulturní podniky,
kadeřnictví či
zahrádky restaurací**

V pondělí 11. května skončila v České republice některá opatření proti koronaviru nařízená vládou.

Otevřely se všechny provozovny v nákupních centrech s výjimkou provozoven stravovacích služeb, provozovny nad 2500 metrů čtverečních, v nichž byl zakázán provoz, a provozovny stravovacích služeb s prodejem přes výdejní okénko a v rámci venkovních (letních) zahrádek. Lidé musejí dodržovat alespoň 1,5 metrové odstupy, kromě hostů sedících u jednoho stolu. Před usazením každé nové skupiny zákazníků musí personál dezinfikovat stůl i židle. Při konzumaci jídla a nápojů odpadá povinnost mít zakrytá ústa a nos. Posezení ve vnitřních prostorách kaváren, restaurací a dalších gastronomických provozů vláda povolila od 25. května.

Zpřístupněna byla muzea, galerie, výstavní síně a další podobná zařízení, návštěvníkům se otevířely venkovní prostory zámků, hradů a skanzenů.

S účastí nepřevyšující 100 osob jsou umožněna divadelní, hudební, filmová a další umělecká představení, sportovní, kulturní, náboženské, spolkové, taneční, tradiční a jim podobné akce a jiná shromáždění, výstavy, slavnosti, poutě, přehlídky, cirkusy, ochutnávky, trhy a veletrhy, vzdělávací akce, oslavy, a to jak veřejné, tak soukromé.

S omezením na 100 osob jsou možné také hromadné akce ve venkovních i vnitřních prostorách, svatby nebo bohoslužby.

Podle rozhodnutí vlády ze 4. května mohli na území ČR vstoupit občané zemí mimo EU, kteří se prokážou negativním testem na koronavirus a jsou nezbytní kvůli sezonním pracím či zaměstnání v některých oborech. Tuzemští vlakovi a autobusoví dopravci mohou obnovovat své linky pro cestující do zahraničí. Jako první z velkých dopravců začal do ciziny jezdit RegioJet. Od středy 13. května začaly jezdit autobusy do Drážďan a Berlína, následující týden do Vídně.

Otevřela se některá zařízení pro děti a mládež a rodiny s dětmi a služby i pro seniory a osoby se zdravotním postižením v terénní formě.

Za splnění zvláštních hygienických opatření otevřela holičství a kadeřnictví, pedikúry, manikúry, solária, kosmetické, masérské, regenerační nebo rekondiční služby.

Personál musí mít dvojitou ochrannou obličejku. Před a po zahájení služby si musí dezinfikovat ruce, případně vyměnit rukavice. Platí povinný dvoumetrový odstup mezi zákazníky, a to i v čekací zóně. Salony často rozšiřují otevírací dobu, aby po zhruba dvouměsíčním přerušení provozu mohly obsloužit co nejvíce zákazníků. Nejbližší termíny mají beznadějně obsazené.

Byly umožněny venkovní tréninkové aktivity profesionálních sportovců s vyloučením veřejnosti. Začal organizovaný trénink profesionálních

i amatérských sportovců na venkovním i vnitřním sportovišti s účastí nejvýše 100 osob.

Od 25. května vláda dovolila chodit venku bez roušky, ale musí se udržovat odstup dva metry a víc, pokud nejete společně s lidmi, s nimiž žijete ve společné domácnosti. Povinnost nosit roušku zůstává v hromadné dopravě a v uzavřených prostorách.

Konec školního roku 2019/2020

Školní rok 2019/2020 poznamenala pandemie koronaviru. V březnu vláda školy uzavřela. V pondělí 11. května se mohli vrátit do škol studenti posledních ročníků středních a žáci 9. tříd základních škol. Někteří žáci prvního stupně je následovali 25. května. Žáci druhého stupně, středních škol, konzervatoří a vyšších odborných škol se v omezené míře mohou do lavic vrátit 8. června.

Návrat do školy byl pro žáky dobrovolný, protože mohou být jen ve skupinách po nejvýše 15 dětech. Záleží na prostorových a personálních možnostech jednotlivých škol. Děti musely mít s sebou při nástupu do školy čestné prohlášení o tom, že nejsou nemocné. Základní školy musely zajistit, aby se po návratu žáci neshluovali na jednom místě. Roušky nejsou nutné při dodržení rozestupů, při pohybu po škole povinné jsou.

Žáci a studenti, kteří nechodí do školy, se učí na dálku.

Patnáctičlenné skupiny rovněž mohou být už od 11. května také v základních uměleckých školách a v jazykových školách.

Ministři rovněž odsouhlasili, že děti do 7 let v mateřských školách nebo dětských skupinách nemusí nosit roušky.

Vláda rozhodla o návratu dětí do lavic v polovině dubna. Jako první otevřela vysoké

školy pro studenty posledních ročníků.

Maturita a přijímací zkoušky se budou konat začátkem června.

Znovu se mohou konat zotavovací a podobné akce určené pro děti do 15 let věku.

Hlavní prázdniny budou od středy 1. července 2020 do pondělí 31. srpna 2020.

Letní tábory se při zachování příznivé epidemiologické situace budou moci konat od 27. června. Zástupci jejich organizátorů se dohodli s hlavní hygieničkou Jarmilou Rážovou na podmínkách jejich pořádání. Navrhovaná hygienická opatření proti šíření koronaviru by pro většinu táborů neměla být překážkou.

Další školní rok 2020/2021 začne v úterý 1. září 2020.

Uvolněný režim na hranicích.

**Češi mohou na Slovensko a
do Maďarska na 48 hodin
bez omezení**

Od středy 27. května mohou Češi na dva dny jet bez omezení na Slovensko a do Maďarska. Občané všech tří států tak při cestě mezi zeměmi nemusí podstupovat test na covid-19, pokud se vrátí do 48 hodin. Dohodli se na tom premiéři těchto zemí. Ministr zahraničí Tomáš Petříček po videokonferenci se slovenským a rakouským protějškem také uvedl, že s Rakouskem panuje shoda na tom, že by se mohly hranice mezi zeměmi do poloviny června otevřít i pro turisty bez nutnosti negativních testů na onemocnění covid-19 nebo karantény. Nyní si Češi musejí před odjezdem na Slovensko nebo do Maďarska vytisknout formulář, na který policie při hraniční kontrole zaznamená čas jejich odjezdu ze země. Lidé pak mají na návrat 48 hodin. Pokud to nestihnou, musejí

podstoupit test na covid-19 nebo zůstat 14 dní v domácí karanténě.

Od úterý 26. května se otevřely všechny hraniční přechody s Německem a Rakouskem. Na hranicích budou už jen namátkové kontroly. Jedná se též o uvolnění hranic s Polskem. Pro lety v Schengenském prostoru se nyní mohou kromě Prahy-Ruzyně využít další letiště v ČR v Brně, Ostravě, Karlových Varech, Pardubicích a Praze-Kbelích. Až na platné výjimky bude dál platit povinnost předložit při vstupu do České republiky negativní test na covid-19.

Počítá se s tím, že k úplnému uvolnění hranic se sousedními státy - Českem, Slovenskem, Německem, Rakouskem a Maďarskem by mohlo dojít současně 15. června.

Podobně by mělo brzy dojít k otevření hranic mezi dalšími nerizikovými státy, jako jsou Slovinsko či Chorvatsko nebo Řecko a Bulharsko, aby se tak mohl obnovit letní cestovní ruch a lidé mohli do těchto zemí odjíždět na dovolenou.

Končí vyhrazená nákupní doba pro seniory, kadeřníci mohou odložit štíty

Od úterý 26. května skončily vyhrazené nákupní hodiny pro seniory od 8 do 10 hodin. Opatření z druhé poloviny března mělo ochránit seniory jako rizikovou skupinu před nákazou nemocí covid-19. Kadeřníci už také nemusí nosit ochranné štíty, stačí roušky. Chytrá karanténa nově spadá pod ministra zdravotnictví Adam Vojtěcha.

Vláda na začátku nouzového stavu nákupní dobu pro seniory několikrát změnila. Nejprve od čtvrtka 19. března měli senioři vyhrazenou dobu mezi 10:00 a 12:00 v prodejnách potravin, drogeriích a lékárnách. Po prvním dnu účinnosti

ale kabinet opatření upravil a hodiny posunul na dobu mezi 07:00 a 09:00, omezení se také přestalo týkat lékáren.

Vedle majitelů a zaměstnanců provozoven zahrnuje opatření nově držitele průkazů pro osoby zdravotně postižené a zaměstnance pečovatelských služeb.

Necelý týden od platnosti původního opatření se pak vyhrazená doba posunula na čas od 08:00 do 10:00. Kabinet ji navíc omezil na prodejny potravin a drogerie přes 500 metrů čtverečních. Menší prodejny musí zákazníky spadající do rizikové skupiny obsloužit přednostně.

Premiér také přesvědčil vládu, aby kadeřníci už nemuseli nosit ochranné štíty a aby jim už stačila jen ochranná rouška. Bez ohledu na vládní nařízení to tak už přitom řada zaměstnanců kadeřnictví a holičství dělá, protože práce s rouškou i šútem jim zásadně komplikuje práci. Mnozí z nich si proto po domluvě se zákazníky ochranný štít odkládají.

Ministr zdravotnictví Adam Vojtěch po jednání vlády oznámil, že nejen lidé pracující v kancelářích, ale všichni zaměstnanci nemusí mít v práci roušku při zachování odstupu dvou metrů.

Povinnost nosit roušku nebudou mít také plavčíci, trenéři a instruktoři vykonávající činnost u bazénů a dodržující odstup dvou metrů. Roušky nebudou muset mít ani řidiči vozidel veřejné dopravy, pokud nebudou v přímém kontaktu s cestujícími při jejich odbavení.

Dosavadní náměstek ministra zdravotnictví Roman Prymula se stal novým vládním zmocněncem pro výzkum ve zdravotnictví na Úřadu vlády. Po jednání vlády to na tiskové konferenci řekl ministr zdra-

votnictví Vojtěch.

Ministři také schválili, že právě pod Vojtěcha bude spadat takzvaná chytrá karanténa. „Vláda schválila její začlenění do struktury ministerstva a plán, jak ji dále rozvíjet. Systém pomáhá hygienikům v jejich práci a v řízení laboratorních kapacit. Jsme tak připraveni na možnou druhou vlnu covid-19 i jiné epidemie,“ uvedl Vojtěch.

Jihočestí vědci testovali vakcínu proti borelióze, fungovala stoprocentně

Parazitologové z českobudějovického Biologického centra jako první na světě otestovali vakcínu proti lymfské borelióze, která při testech vykazovala stoprocentní účinnost.

Látku vyvinula americká společnost Sanofi, která si pro spolupráci vybrala právě české vědce. Doposud není možné se v Evropě nechat proti tomuto typu nemoci očkovat. Nemoc způsobují bakterie rodu *Borrelia* a přenášejí ji klíšťata.

Analýza v laboratorích Parazitologického ústavu BC AV ČR prokázala stoprocentní účinnost očkovací látky na evropském druhu klíštěte *Ixodes ricinus*.

Lymfská borelióza je infekční onemocnění, jejímž prvním příznakem je červená skvrna s blednoucím středem v okolí přísátí klíštěte. Může se projevit také horečkou, bolestí svalů či únavou. Tyto příznaky, připomínající chřipku, se však nemusejí objevovat ve všech případech. Onemocnění se léčí antibiotiky.

Pokud zůstává neléčeno, postihuje nervovou soustavu, srdce či klouby. Na rozdíl od druhé významné nemoci přenášené klíšťaty, klíšťové encefalitidy, se proti lymfské borelióze zatím nelze nechat očkovat.

Ekonomika

Z ekonomiky stručně

* Na státní poukazy na dovolenou v tuzemsku by vláda měla vyčlenit alespoň deset miliard korun. Tato podpora by měla být schválena nejpozději do 28. června. Po jednání s prezidentem Milošem Zemanem to řekl předseda Fóra cestovního ruchu Viliam Sivek a místopředseda Fóra a viceprezident Svazu léčebných lázní ČR Martin Plachý.

* Zrušení daně z nabytí nemovitosti začali schvalovat poslanci. Podpořili vládní návrh zákona v prvním čtení. „Je to daň, která sice přináší ročně třináct miliard, ale je to daň velmi nespravedlivá,“ řekla ministryně financí Alena Schillerová. Zrušení daně podle ní pomůže rozhybat zamrzlý trh s nemovitostmi. Má pro tento zákon jistou podporu i nejsilnější strany ODS.

* Poslanci potvrdili odložení celé EET - elektronické evidence tržeb do konce letošního roku. Přehlasovali Senát, který návrh vlády vrátil do Sněmovny. Pro bylo 185 poslanců ze 188 přítomných. K tomu, aby zákon začal platit, ho ještě musí potvrdit prezident Miloš Zeman.

* V Dole Darkov na Karvinsku, který se stal v minulých týdnech ohniskem koronavirové nákazy, přestali těžit uhlí a omezili provoz na bezpečnostní minimum. Informovala o tom těžební společnost OKD. Krizový štáb Moravskoslezského kraje oznámil, že prozatím nevyhlásí stav nebezpečí.

Kurzovní lístek

27. 5. 2020 (střed)

EUR, 1	27.050
Kanada, 1	17.882
USA, 1	24.609

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Biskup Cikrle požehnal putovní sošku Panny Marie Vranovské

Při příležitosti letošních oslav 780. výročí vzniku mariánského poutního místa Vranov u Brna požehnal brněnský diecézní biskup Vojtěch Cikrle putovní sošku Panny Marie Vranovské.

„Na podzim roku 2019 se počal konkretizovat k 780. výročí zjevení a uzdravení na přímluvu Panny Marie nápad vytvořit novou dřevěnou sochu Panny Marie Vranovské, která by mohla propojit rodiny ve farnosti aktivitou jejího putování tak, aby jí mohla mít doma každá rodina na týden a společně se u ní modlila, například růženec,“ uvádí na webových stránkách vranovské farnosti P. Pavel Kříž z komunity paulánů. „Do realizace se pustil bratr Milan Doleček z naší komunity až letos koncem ledna. Předlohou mu byly různé sošky Panny Marie Vranovské, až nakonec vyhrála ta nejvzácnější. Postupně své životní dílo z lipového dřeva dotvářel a všichni jsme se těšili, až bude hotové. Prvního května nám jej bratr Milan přišel ukázat a myslím, že i sv. Josef by byl s takovou prací spokojen,“ doplňuje P. Kříž.

Brněnský diecézní biskup Vojtěch Cikrle při žehnání 8. května 2020 řekl: „Panna Maria Vranovská se sepiatýma rukama obrací v modlitbě k Bohu. A také nás chce přivést na cestu, ve které se k němu budeme obracet jako k prameni moudrosti, lásky, dobra a všeho dalšího, po čem v životě toužíme. Putovní soška bude vstupovat do rodin, do různých osudů lidí, které jsou někdy krásné a šťastné, někdy ale také velkým bojem a velkým přemáháním sebe i určitého základního zla, které je v člověku... Panna Maria ho přemáhala svou odevzdaností Bohu slovy: „Zde jsem.“ A chce to naučit i nás... A jestliže tato socha bude putovat po domácnostech, tak je důležité, abychom od Panny Marie „odkoukali“ to, co je podstatné. Abychom také řekli: „Jsem tvá služebnice, jsem tvůj služebník, zde mě máš; chci to, co chceš ty, chci hledat tvou vůli.“

Do první rodiny se soška Panny Marie vydá v nejbližší době. Více na www.dc-vranov.cz

Papež uznal mučednictví českého řeholníka P. Jana Zavřela

Malé sestry Ježíšovy v České republice se mohou těšit na svatořečení svého zakladatele **bl. Karla Foucaulda** (1858-1916). Příslušný dekret papež František schválil 27. května. Spolu s ním se přiblížila kanonizace dalšího francouzského kněze **bl. Césara de Bus** (1544-1607), zakladatele kongregace Otců křesťanské nauky, a italské řeholnice **bl. Marie Domeniky Mantovani** (1862-1934), spoluzakladatelky a první generální představené Institutu Malých sester Svaté rodiny. Mezi blahoslavené církev zapíše zakladatele Kolumbových rytířů **ct. Michela McGivney** (1852-1890), diecézního kněze ve Spojených státech amerických, a **ct. Pavlínu Jaricotovu** (1799-1862), francouzskou zasvěcenou laičku, zakladatelku Díla šíření víry a sdružení Živého růžence.

Další dekret potvrzuje mučednictví z nenávisti k víře, které na sklonku 18. století podstoupili trapisté v opatství Casamari, vzdáleném zhruba 100 km jižně od Říma. Jsou to **P. Simeone Cardon**, převor kláštera, a pět druhů - čtyři bratři a jeden kněz **P. Jan Zavřel**, řeholním jménem Dominik Maria.

Dominikán Jan Zavřel pocházel z české Kodaně a vyučoval teologii v římském klášteře sv. Sabiny. Se svolením představených přestoupil roku 1776 k trapistům do Casamari, kde o rok později složil slavné sliby a brzy se stal převorem a později novicmistrem. Když 13. května 1799 vtrhla do opatství francouzská vojska, vracející se z Neapole, a přes dobré přijetí začala klášter plenit, P. Zavřel dvakrát posbíral rozházené hostie – nejprve v kostele a poté v kapli klášterní infirmerie, kde setrval v adoraci se dvěma spolubratry. Zde je překvapili opilí vojáci, a když se P. Zavřel potřeší snažil uchránit Nejsvětější svátost, byl ubit mečem. Zemřel se slovy: „Ježíši, Maria.“

Rovněž italský kněz **P. Cosma Spessotto** (1923-1980), jehož se týká další dekret, byl mučedníkem víry a eucharistie. Ve třicátých letech minulého století vstoupil k františkánům a od roku 1950 se věnoval apoštolátu v Salvadoru v duchu motto: „Ideje se neprosazují zbraněmi“. Vyzýval vůdce salvadorské guerrily k nenásilí a ohradil se proti okupaci kostela, což mu 14.6. 1980 vyneslo mučednickou smrt.

Poslední dekret uznává heroický stupeň ctností Božího služebníka **Melchiora Marii de Marion Brésillac**, zakladatele Společnosti afrických misí, titulárního biskupa Bursy a apoštolského vikáře indického Coimbaroe (1813-1859).

Papež František vedl růženec ve spojení se světovými poutními místy

Na závěr mariánského měsíce vedl papež František modlitbu růžence z Lurdské groty ve Vatikánských zahradách ve virtuálním spojení s významnými poutními místy na pěti kontinentech.

„Vytrvalí a svorní v modlitbě, společně s Marií (Sk 1,14)“ - motto ze Skutků apoštolů provázelo 30. května od 17.30 modlitbu růžence, k níž se připojili věřící a především rodiny celého světa.

Desátky růžence předřikávali lidé reprezentující kategorie obyvatel zasažených různým způsobem pandemií koronaviru. Byli mezi nimi lékař a zdravotní sestra, vyléčený pacient, člověk poznamenaný ztrátou svého blízkého, nemocniční kaplan, řeholní sestra - zdravotnice, lékárnice a novinářka, dobrovolník civilní obrany se svou rodinou i mladá rodina, v níž se právě v těchto dnech narodilo dítě, jako znamení naděje a vítězství života.

Videomost zajistil propojení například s Lurdy, Fatimou a Čenstochovou, s poutním místem P. Marie Neposkvrněné ve Washingtonu, nigérijskou svatyní Elele, či Naší Paní Míru z Pobřeží Slonoviny. V Latinské Americe bylo ve spojení samozřejmě Guadalupe, ale také kolumbijská Chiquinquirá, nebo argentinské Lujan.

Podle zpráv České biskupské konference

Modlitba arcibiskupa Graubnera ke znovuotevření kostelů

V situaci, kdy se postupně otevírají kostely uzavřené v rámci prevence před šířením nemoci covid-19, sepsal arcibiskup Jan Graubner následující speciální modlitbu.

Veliký Bože náš

Veliký Bože náš, ty jediný jsi hoden chvály a děkování. Milostivý a milosrdný jsi, Pane, shovívavý a plný lásky, miluješ, co jsi stvořil, a soucit máš se všemi svými tvory. Všechna tvá díla mluví o tvé velikosti, kráse a moci, vypravují o slávě tvého království, o tvé spravedlnosti a lásce. Věrný jsi ve všech svých slibech a staráš se o vše, co jsi stvořil, jsi blízko těm, kdo tě vzývají a podpírají ty, kdo klesají, nabízíš svou pomocnou ruku a slyšíš ty, kdo k tobě volají.

Ty sis, Bože, vyvolil svůj lid, který jsi vedl a vychovával, ukázal ses jako Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, s Mojžíšem jsi uzavřel smlouvu a dal lidu zákon, jehož dodržování vede k šťastnému životu na zemi. Lid se opakovaně rozhodl pro tebe, zavázal se k věrnosti a i přes četné zrady, které jsi milosrdně uzdravil, uměl číst tvá znamení,

rozuměl jim a nechal se vést. Tys naň nezanevřel a věrně jej provázel jako dobrý otec.

I k našim předkům jsi poslal své služebníky jako hlasatele radostné zvěsti o vítězství tvé lásky nad hříchem a smrtí v tvém Synu Ježíši Kristu, který se stal jedním z nás, nabídl nám účast v tvém království, které v nás roste, když necháme vtělovat tvé slovo do našich skutků a dovolíme tvé lásce, aby proměňovala naše vztahy. Pomoz nám obnovit kulturu našeho národa i celé Evropy, abychom předali naději evangelia dalším generacím.

Epidemie nás zastavila a my si uvědomili potřebu změny. Izolace ukázala, jak potřebujeme dobré vztahy, že zdraví není jistota zaručená lidským právem, že se smrti musíme počítat a být na ni připraveni, že přítomnost kněze při umírání nemusí být jistá, že je moudré vidět přítomnost z perspektivy věčnosti a svobodně se rozhodnout pro dobrovolnou skromnost, která se umí dělit s druhými a raduje se z jejich štěstí.

Dej nám, Pane, odvahu opouštět dětskou nezralost a zrát k zodpovědné dospělosti i k umění přiznat chudobu, která potřebuje druhou polovinu světa, a pro ni se z lásky dokáže zřeknout své svobody a nezávislosti, aby na vzájemném darování a přijetí muže a ženy vznikaly rodiny šťastné z toho, že mohou žít pro děti. Pak nám nebudou chybět pracovníci ani vyzrálé osobnosti a omládlý národ zas prožít nová naděje.

Po řadu týdnů nám chybělo shromáždění v kostele. Proto teď chceme častěji přicházet a děkovat tobě i za ty, které jsi posiloval v náročné službě nemocným. Zbav nás strachu a posilni naši naděje, která roste, když se těšíme na společenství s tebou v nebi. Pomoz nám žít své přátelství s tebou tak opravdově, abys byl uprostřed nás a přitahoval naše současníky do živého společenství tvých šťastných přátel. Amen.

+ Jan Graubner

Dopis papeže Benedikta XVI. ke 100. výročí od narození Jana Pavla II.

Papež Jan Pavel II. s tehdejší kardinálem Josefem Ratzingerem, budoucím papežem Benediktem XVI.

Emeritní papež Benedikt XVI. zaslal kardinálu Dziwiszovi u příležitosti 100. výročí od narození svatého papeže Jana Pavla II., které jsme si připomněli 18. května 2020 následující dopis:

Dne 18. května se bude v polském městečku Wadowice oslavovat stoleté výročí narození papeže Jana Pavla II.

Polsko, rozdělené a obsazené třemi sousedními říšemi – Pruskem, Ruskem a Rakouskem – získalo po první světové válce nezávislost po více než jednom století. Byla to událost, která vyvolala velké naděje, ale také si to vyžadovalo velké úsilí, vzhledem k tomu, že obnovující se stát neustále cítil tlak obou mocností – Německa a Ruska. V této situaci útlaku, ale především naděje, vyrůstal mladý Karol Wojtyła, který bohužel velmi brzy ztratil matku, bratra a nakonec i svého otce, jemuž vděčil za svou hlubokou a vroucí zbožnost. Zvláštní přitažlivost mladého Karola k literatuře a divadlu ho vedla k tomu, aby po promoci studoval tyto obory.

„Aby se vyhnul deportaci na nucené práce do Německa, začal na podzim roku 1940 pracovat jako dělník v lomu patřícím k chemické továrně Solvay“ (viz Jan Pavel II., *Dar a tajemství*). „Na podzim roku 1942 učinil konečné rozhodnutí vstoupit v Krakově do semináře, který tajně organizoval krakovský arcibiskup Sapieha ve své rezidenci. Již jako dělník začal studovat teologii ze starých učebnic, aby mohl být 1. listopadu 1946 vysvěcen na kněze“ (srov. tamtéž). Teologii se však učil nejen z knih, ale také čerpal užitečná poučení ze specifické situace, v níž se on a jeho země ocitli. To byl osobitý rys, který poznamenal celý jeho život a činnost; učí se z knih, ale také žije aktuálními otázkami, které ho trápí. Druhý Vatikánský koncil byl pro něj jako pro mladého biskupa – od

roku 1958 pomocného biskupa a od roku 1964 krakovského arcibiskupa – školou pro celý jeho život a práci. Důležité otázky, které se zde objevily, zejména otázky pojednáváné v takzvaném Schématu XIII – tj. budoucí konstituce *Gaudium et Spes* – byly jeho osobními otázkami. Odpovědi vypracované koncilem stanovily směr, kterým se ubírala jeho práce, nejprve jako biskupa a poté jako papeže.

Když byl kardinál Wojtyła 16. října 1978 zvolen Petrovým nástupcem, nacházela se církev v dramatické situaci. Závěry koncilu byly představeny veřejnosti jako diskuse o samotné víře, která zdánlivě ztrácela svůj charakter neomylné a nedotknutelné jistoty. Například jeden bavorský farář popsal tuto situaci následujícími slovy: „Nakonec jsme upadli do klamně víry.“ Pocit, že už nic není jisté, že se všechno dá zpochybnit, byl navíc podporován způsobem, jakým se prováděla liturgická reforma. Nakonec se zdálo, že i v liturgii je možné všechno. Pavel VI. dovedl koncil rázně a rozhodně až do jeho konce, po kterém čelil stále obtížnějším problémům, jež nakonec zpochybnily i samotnou církev. Sociologové srovnávali tehdejší situaci církve se situací Sovětského svazu za Gorbačova, kdy se při hledání nezbytných reforem nakonec zhroutil celý sovětský stát ve své podobě moci.

Nového papeže očekával vskutku velmi obtížný úkol, který se sotva mohl vyřešit pouze lidskými silami. Hned zpočátku však Jan Pavel II. ukázal svou schopnost probouzet obnovený obdiv ke Kristu a k jeho církvi. Na začátku stála zahajující slova jeho pontifikátu, jeho výkřik: „Nebojte se! Otevřete, otevřete dokořán dveře Kristu!“ Tento tón charakterizoval celý jeho pontifikát a díky němu se stal obnovitelem a osvoboditelem církve. Je to proto, že nový papež pocházel ze země, kde byl koncil přijímán pozitivním způsobem. Rozhodujícím faktorem nebylo pochybovat o všem, ale vše s radostí obnovovat.

Na 104 velkých pastoračních cestách, které zavedly papeže do celého světa, kázal evangelium jako radostnou zvěst, čímž objasňoval také úkol přijímat dobro a Krista.

Ve 14 encyklikách představil víru církve a její lidskou nauku novým způsobem. Tím nutně vzbudil opozici v západních církvích, naplněných pochybnostmi.

Dnes se mi zdá důležité zacílit na správný střed, z něhož můžeme interpretovat poselství obsažené v různých textech a který vzbudil pozornost nás všech v hodině jeho smrti. Papež Jan Pavel II. zemřel v prvních hodinách svátku Božího milosrdenství, který on sám ustanovil. Chtěl bych zde nejprve uvést malou osobní poznámku, jež nám ukazuje něco důležitého, abychom pochopili bytí a postoje tohoto papeže. Jan Pavel II. byl od počátku velmi uchvácen poselstvím krakovské řádové sestry Faustiny Kowalské, která prezentovala Boží milosrdenství jako podstatné centrum celé křesťanské víry a chtěla ustanovit svátek Božího milosrdenství. Po

konzultacích papež pro něj stanovil neděli *in albis*. Než však učinil konečné rozhodnutí, požádal o stanovisko Kongregaci pro nauku víry, aby posoudila vhodnost takovéto volby. Dali jsme zápornou odpověď, neboť jsme se domnívali, že takové důležité a starobylé datum, plně různých významů, jako je neděle *in albis*, by nemělo být obtíženo novými myšlenkami. Přijetí našeho „ne“ rozhodně nebylo pro Svatého otce snadné. Ale udělal to se vši pokorou a přijal i naše druhé „ne“. Nakonec zformuloval návrh, kterým sice ponechal neděli *in albis* její historický význam, ale umožnil začlenit Boží milosrdenství do jejího původního pojetí. Často se vyskytly případy, kdy na mě udělala dojem pokora tohoto velkého papeže, jenž se vzdal myšlenek jím upřednostňovaných, pokud nepřišel souhlas od oficiálních orgánů, u který se podle klasického postupu muselo žádat.

Když Jan Pavel II. vydechl na tomto světě naposledy, bylo to už po prvních nešporách svátku Božího milosrdenství. To osvětlovalo hodinu jeho smrti: světlo Božího milosrdenství zazářilo nad jeho smrtí jako poselství plné útěchy. Ve své poslední knize *Paměť a identita*, která vyšla téměř v předvečer jeho smrti, papež znovu krátce předložil poselství o Božím milosrdenství. Poukázal v něm na to, že sestra Faustina zemřela ještě před hrůzami druhé světové války, ale již rozšířila Pánovu odpověď na tyto hrůzy. „*Zlo nezaznamená konečné vítězství! Velikonoční tajemství potvrzuje, že nakonec zvítězí dobro; že smrt bude poražena životem a nad nenávistí převládne láska*“.

Papežovi šlo celý život o to, aby objektivnímu centru křesťanské víry – učení o spáse – se u něj samotného dostávalo subjektivního přijetí a aby toto přijetí bylo umožněno i ostatním. Díky Vzkříšenému Kristu je Boží milosrdenství pro všechny. I když toto centrum křesťanského života je nám dáno pouze vírou, má také filozofický význam, protože – pokud Boží milosrdenství není faktickou skutečností – musíme se vyrovnávat i s takovým světem, v němž konečná protiváha dobra vůči zlu není rozpoznatelná. Nakonec musí každý vědět, že za tímto objektivním historickým významem se Boží milosrdenství v posledku ukáže jako silnější než naše slabost. Zde musíme nacházet vnitřní jednotu mezi poselstvím Jana Pavla II. a základními záměry papeže Františka: na rozdíl od toho, co se někdy říká, není Jan Pavel II. morálním rigoristou. Tím, že poukazuje na zásadní význam Božího milosrdenství, dává nám příležitost přijímat mravní nároky kladené na člověka, i když je nikdy nemůžeme plně uspokojit. Naše morální úsilí se uskutečňuje ve světle Božího milosrdenství, které se ukazuje jako síla, jež uzdravuje naši slabost.

Když Jan Pavel II. umíral, bylo náměstí sv. Petra plné lidí, zejména mladých, kteří se chtěli naposledy setkat se svým papežem. Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy arcibiskup Sandri oznámil papežovo úmrtí. Především nezapomenu na okamžik, kdy velký zvon baziliky svatého Petra sděloval tuto zprávu. V den pohřbu Svatého otce bylo vidět mnoho transparentů s nápisem „*Imned svatý*“. Bylo to zvolání, které ode všad pramenilo ze setkání s Janem Pavlem II. A nejen na náměstí sv. Petra, ale i v různých kruzích intelektuálů se hovořilo o možnosti udělit Janovi Pavlovi II. přídomek „*Veliký*“.

Slovo „*svatý*“ označuje božskou sféru a slovo „*veliký*“ označuje dimenzi lidskou. Podle zásad církve je svatost posuzována na základě dvou kritérií: hrdinských ctností a zázraku. Tato dvě kritéria spolu úzce souvisejí. Pojem „*hrdinské ctnosti*“ neznamená olympijský úspěch, ale skutečnost, že to, co je uvnitř člověka a skrze něj viditelné, nemá zdroj v člověku samotném, ale je to něco, co odhaluje působení Boží uvnitř něho a skrze něj. Nejde o morální soutěž, ale o zřeknutí se vlastní velikosti. Jedná se o člověka, který umožňuje Bohu, aby v něm působil, a tím skrze něho zviditelňoval Boží konání a moc.

Totéž platí i pro kritérium zázraku. Ani zde nejde o něco senzačního, ale o skutečnost, že uzdravující Boží dobrota se zviditelňuje způsobem, který přesahuje lidské kapacity. Svatý je člověk otevřený, proniknutý Bohem. Svatý je člověk otevřený Bohu, proniknutý Bohem. Svatý je ten, kdo neza-měřuje pozornost na sebe, ale vede nás k tomu, abychom viděli a rozpoznali Boha. Účelem procesů beatifikace a kanonizace je zkoumat právě toto podle norem zákona. Pokud jde o Jana Pavla II., oba procesy byly prováděny přísně podle závazných pravidel. Nyní se nám tedy představuje jako otec, který nám ukazuje Boží milosrdenství a dobrotu.

Obtížnější je správně definovat pojem „*Veliký*“. Během téměř dvou tisíc let dějin papežství byl přídomek „*Veliký*“ přiznán pouze dvěma papežům: Lvu I. (440-461) a Řehoři I. (590-604). Výraz „*Veliký*“ nese u obou politickou stopu, ale v tom smyslu, že díky politickému úspěchu se odhaluje něco z tajemství samotného Boha. Lev Veliký při rozhovoru přesvědčil hlavu Hunů Attilu, aby ušetřil Řím, město apoštolů Petra a Pavla. Beze zbraní a bez vojenské nebo politické moci se mu silou jeho víry podařilo přimět hrozného tyрана, aby zachoval Řím. V boji ducha proti moci byl duch silnější.

Řehoř I. nedosáhl úspěchu stejně nápadného, ale i tak se mu podařilo několikrát zachránit Řím před Langobardy; i on toho dosáhl tím, že postavil ducha proti moci, dosáhl vítězství ducha.

Když porovnáme příběh těchto dvou s příběhem Jana Pavla II., podobnost je nepopíratelná. Ani Jan Pavel II. neměl vojenskou sílu nebo politickou moc. V únoru 1945, když se hovořilo o budoucí podobě Evropy a Německa, někdo poukázal na to, že je třeba vzít v úvahu také názor papeže. Stalin se tehdy zeptal: „*Kolik divizí má papež?*“ Samozřejmě, že neměl žádné. Moc víry se však ukázala jako síla, která na konci roku 1989 zvrátila systém sovětské moci a umožnila nový začátek. Není pochyb o tom, že papežova víra byla důležitým prvkem při zlomení této moci. I zde dozajista můžeme vidět velikost, která se projevila v případě Lva I. a Řehoře I.

Otázka, zda v tomto případě bude přídomek „*Veliký*“ přijat či nikoli, musí zůstat otevřená. Je pravda, že v Janovi Pavlovi II. se nám všem zviditelnila Boží moc a dobrota. V době, kdy církev znovu trpí pod náporom zla, je on pro nás znamením naděje a útěchy.

Drahý svatý Jane Pavle II., modli se za nás!

Benedikt XVI.

Překlad P. Jiří Kratochvíl - podle zpráv ČBK

Touhu po Bohu prožívá každý člověk

Možná vás překvapí názor, že vrozenou touhu po Bohu má každý člověk – ať „věřící“, či „nevěřící“. Pokusím se ukázat, jak se takové touhy projevují ve všedním životě. Jak vypadají? Jak je pociťujeme? Jak si můžeme svoji touhu po Bohu uvědomit? Nabízím několik nejběžnějších způsobů, kterými se naše touhy projevují.

Neúplnost – stále nám v životě něco chybí

Mnozí z nás zažili, že i když jsme dosáhli určitého úspěchu a štěstí, stále nám v životě něco chybí. V sedmdesátých letech minulého století Peggy Lee zpívala: „Je to vše, co existuje?“ (Is That All There is?) A v osmdesátých letech U2: „Ještě pořád jsem nenašel, co hledám“ (I Still Haven't Found What I'm Looking For). Všichni vnímáme onen nepokoj a hlodá v nás pochybnost, že podstatou života je něco víc než jen přežívat ze dne na den.

Pocity neúplnosti můžou odrážet nespokojenost s naším všedním životem a poukazovat na něco, co je třeba napravit. Když jsme se zasekli v mizerném zaměstnání, v neperspektivním vztahu či v nezdravé rodinné situaci, možná nastal pravý čas přemýšlet nad vážně míněnou změnou. Nespokojenost nemusíme jen stoicky snášet: může nás vést k rozhodnutí, ke změně a k plnějšímu životu.

Jenže bez ohledu na to, jak šťastně žijeme, část toho nepokoje nikdy nezmizí; odráží totiž naši touhu po Bohu. Jak napsal svatý Augustin patnáct set let před Peggy Lee i Bonem: „Nepokojné je naše srdce, Pane, dokud nespočine v tobě.“ Tato touha je projevem touhy lidského srdce po Bohu.

Je jedním z nejhlubších způsobů, jimiž nás Bůh volá. V ozvěně našeho nepokoje slyšíme Boží hlas.

Někdy jsou tyto pocity jako spíš hrozná prázdnota. Kdosi tuto prázdnotu v našich srdcích nazval „Božím otvorem“, prostorem, který může vyplnit jedině Bůh. Někteří se tento prostor snaží vyplnit penězi, postavením či mocí. Takovouto zkušenost jsem získal i já na začátku své podnikatelské kariéry. /.../

Běžné touhy a dojetí

Někdy zažíváme touhu po Bohu v běžných situacích: když se v zimě tiše díváme na zasněžený les, když se dojmeme k slzám při sledování filmu, když zažijeme zvláštní pocit vzájemné propojenosti během bohoslužby. Nevyjádřitelným způsobem toužíme po tom, zachovat si tento pocit a pochopit, co znamená.

Když moje sestra porodila svého prvního syna a já jsem s ním mohl být, cítil jsem se často přemožen láskou. Nádherné dítě, bytost, která předtím neexistovala, daná nezištně světu.

Běžné touhy a dojetí jsou způsoby, jak si uvědomit touhu po Bohu. Prahne me po porozumění pocitům, které k nám přicházejí jakoby zvenku. Zažíváme to, co španělský mystik 16. století svatý Jan od Kříže nazývá touhou po „jakémisi nevim čem“.

Mnozí z nás to zažili také. Jako bychom se ocitli na hranici něčeho důležitého, jako bychom zakoušeli to, co je mimo nás. Zažíváme okouzlení. /.../

Neobyčejné touhy

Někdy cítíme téměř mystickou touhu po Bohu nebo po spojení s Bohem, které mohou vyvolat neočekávané okolnosti. Mystika je často opomíjena jako privilegovaná zkušenost, jež se dostane jedině nějakým superosvěceným supersvatým. Mystika se ale ncomezuje jen na životy svatých. Ani každý mystický zážitek se nemusí podobat tomu, co světci popisují ve svých dílech.

Co znamená mystický zážitek? Jedna definice říká, že mystický zážitek je to, když se člověk cítí intenzivně a nezpochybnitelně naplněn Boží přítomností. Nebo když se cítí být vyceněn nad normální způsob vidění světa. Nebo když ho přemohlo takové vnímání Boha, které přesahuje jeho vlastní chápání. Nutno říci, že tyto zkušenosti jsou jen těžko popsatelné. Je to jako snažit se popsat svou první lásku, chvíli, kdy jsme poprvé vzali do náručí naše dítě, nebo okamžik, kdy jsme poprvé viděli moře.

Párkrát v životě jsem se s takovými pocity už setkal. Dovolte mi k tomu říci něco víc.

Když jsem byl malý, jezdil jsem do školy na kole...

Když jsem byl malý, každé ráno jsem jezdil na kole do školy a odpoledne zpátky domů. Jezdíl jsem občas s hlučnou skupinou výrostků z naší čtvrti. Ale někdy jsem jel ráno na kole do školy sám. Máloco jsem měl raději než fičet dolů z kopce naší čtvrti pod stromy i ranním oranžovým sluncem, s větrem svištícím kolem uší.

Nedaleko školy byla úzká betonová stezka vedoucí mezi domy. Škola byla na konci této cesty, za velkým pozemkem. Tam se nacházelo jedno z mých nejoblíbenějších míst na světě. Vzpomínka na něj mě povznáší i dnes, ačkoli o tom píšu po čtyřiceti letech. Byla to široká louka, po levé straně ohraničená vysokými duby a napravo baseballovými hřišti. V každém ročním období to byla nádhera.

Za chladných podzimních ran jsem zachumlaný v hrubém bavlněném kabátu šlapal do pedálů hrbolatou blátivou cestičkou přes louku po šustivém hnědém listí a suché trávě. V zimě jsem do školy chodil pěšky. Louka se často proměnila v bílou pláň, pod galošemi mi vrzal sníh, zatímco můj dech přede mnou tvořil mrznoucí obláčky.

Na jaře louka explodovala životem. V těch dnech jsem měl pocit, jako bych na kole projížděl přírodovědné cvičení, které jsme dělali ve škole. Tlustí luční koníci poskakovali mezi sedmikráskami. Cvrčci se schovávali v trávě a starém listí. Včely bzučely v bezu a nad dlouhými fialovými a růžovými hlčidky. Ptáci poskakovali z větve na větev. Vzduch byl svěží a louka žila svým životem.

Jednou na jaře, to mi mohlo být deset jedenáct let, jsem uprostřed louky prudce zabrzdil, abych nabral dech. Kovový košík na kole přeplněný učebnicemi a sešity se málem vysypal mezi luční koníky. Stál jsem vedle kola a pozoroval všechny ty barvy, všechn ten pohyb a život kolem sebe.

Podíval jsem se na vrcholek kopce
a pocítil jsem naprosté štěstí.
Obrovské štěstí, že žiju!

A cítil jsem úžasnou touhu vlastnit
a zároveň být součástí toho,
co se nachází okolo mě.

Vzpomínka, jak stojím na té louce obklopený stvořením,
je v mé paměti živější než jakákoli jiná vzpomínka z dětství.

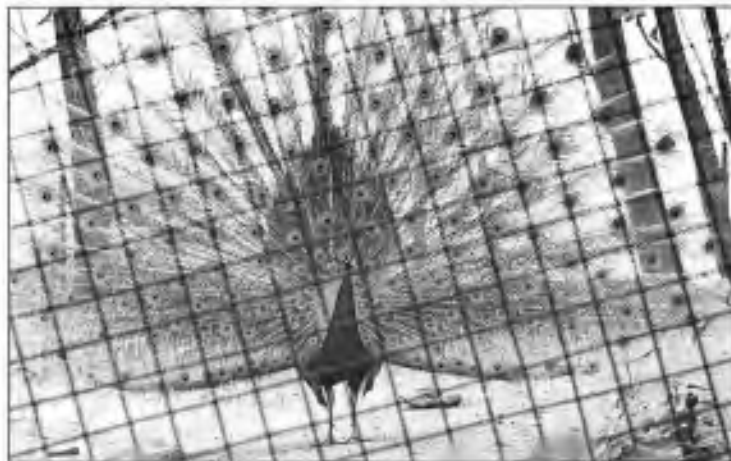
V těchto neobvyklých touhách,
skrytých v prostých obrazech ze života,
nás volá Bůh.

Podle knihy:

*James Martin, Jezuitský návod (téměř) na všechno,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství*

Převzato z: www.vira.cz

Člověk má panovat nad přírodou

Člověk je „vrcholem Stvoření“, který má panovat nad vším živým

Každý z nás je součástí Božího Stvoření. Já sám to vědomě prožívám od chvíle, kdy jsem si přečetl první kapitulu Bible. V žalmu 139 jsem se navíc dočetl, že jsem utvořen i „podivuhodně“. V tomto jsem se pak utvrdil při studiu medicíny, kdy jsem nestačil žasnout.

Problémem pro mne ale je, jaká odpovědnost z toho pro mne plyne. Už ve zmíněné první kapitole Bible stojí, že člověk je jakýmsi „vrcholem Stvoření, že má panovat nad vším živým, co se na zemi hýbe“ (srov. Gn 1, 28).

Dělat si se vším živým, co se nám zlíbí

Při povrchním čtení, když možná člověk nečte dál, si z toho vyvodí, že si se vším živým na zemi může dělat v podstatě cokoli, co se mu zlíbí. Obávám se, že takhle smýšlejí mnozí, kteří dnes rozhodují o životním prostředí a všem živém jen z hlediska, jaký krátkodobý zisk jim to přinese. Člověk, který chce čerpat z pradávnej moudrosti, však čte Bibli dál. A hned ve druhé kapitole Bible se dočte, že člověk byl postaven do zahrady Ráje. Dostal tedy k životu rajske podmínky, ale to s jasně definovaným úkolem: „Hospodin postavil člověka do zahrady v Eden, aby ji obdělával a střežil.“ (srov. Gn 2,15)

Aby naše Země zůstala zahradou ráje
i pro všechny, kteří přijdou po nás,
nesmíme přestat přemýšlet o tom,
co zahradě pomáhá a co škodí.
A snažit se to dobré realizovat
všude tam, kam dosáhneme.

www.vira.cz

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

Milosrdný Otče,

dej, aby ti, kteří opakovaně slyší a nechápou,
nyní uslyšeli Tvůj hlas a poznali, že jsi to Ty,
Svatý z Nejsvětějších,
a těm, kteří mají oči, a nevidí, je otevři,
aby spatřili Tvou Svatou Tvář a Tvou Slávu.
Dotkni se svým Prstem jejich srdcí,
aby se otevřela a oni pochopili Tvou Věrnost.
Spravedlivý Otče, modlim se a prosím
za všechny tyto věci,
aby se obrátily a uzdravily všechny národy
skrze Rány Tvého milovaného Syna Ježíše Krista.
Amen.

Hospodine můj Bože,

dej, ať má modlitba dojde k Tobě.
Slyš naše volání o slitování a pomoc.
Odpusť těm, kteří nemají víru v Tebe, můj Bože,
a důvěru ve Tvou moc, že nás můžeš zachránit.
Nezhasni v jediném okamžiku
světla našich dní a neznič tuto zem,
ale ve svém otcovském soucitu
se smiluj nad námi a odpusť nám.
Nedovol zlému prolévat naši krev jako vodu.
Odpusť naši vinu, potlač svůj hněv,
pamatuj na naši slabost,
zastav trestající anděly
a dej nám ještě jednu šanci,
abychom Ti dokázali,
že jsme hodni tvé Laskavosti.
V Tebe vkládám všechnu svou důvěru.
Amen.

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Theresa Aveni, President

Generální oprava střech kostela a fary v České misii v Brookfieldu

Autojeřáb ukládá materiál přímo na střechu

Instalace nové střešní krytiny na kostele

Provádějí se klempířské práce a montují nové okapy

Hotová nová střecha na severním křídle kostela

Začátek opravy střechy na fáře:
strhává se krytina stará, instaluje se izolační lepenka a krytina nová

Koncem měsíce května probíhají v naší misii generální opravy střech. Hlavní problémy byly se střechou kostela a přilehlé budovy, kde na mnoha místech do střechy již zatékalo, zvláště v úžlabích, kde se spojují podélné a příčné strany budov. Také staré plechy malých stříšek byly již zkorodované a na mnoha místech velmi poničené okapy. Současně s kostelem jsme se rozhodli udělat novou krytinu i na budově fary, která byla postavena v roce 1993. Práce provádí česko-americká firma pana Jiřího Hiblera z Lisle, IL, která má licenci na komerční budovy, což je vyžadováno stavebním úřadem. Práce jsou prováděny velmi svědomitě v nejvyšší kvalitě.

Vzhledem k tomu, že od poloviny března jsou velmi omezeny z důvodu koronaviru bohoslužby, tak prakticky naše misie přichází o pravidelné nedělní sbírky a nebylo možné uspořádat ani sbírky mimořádné. Taktéž se nemohly uskutečnit všechny plánované kulturní podniky, které bývají pro misii zdrojem finančních příjmů. Rozpočet na opravy střech a okapů obou budov je asi 50 tisíc dolarů.

Navíc postihla v neděli 17. května naši misii velká voda. Celý víkend nepřetržitě silně pršelo. Nakonec příval vody překonal kapacitu městské kanalizace. Voda z kanálů neodtékala, stála na silnicích až do výše dvou stop. Na zahradě mezi kostelem a farou se vytvořilo jedno velké jezero vody místy až stopu hluboké. Přecerpávací pumpa nestačila dešťovou vodu odvádět, tak se začala skrze kanály v podlaze na toaletách hrnout do suterénu a přes všechna opatření a rychlé ucpání otvorů jsme měli v knihovně, velkém sále, kuchyni i ostatních místnostech všude asi 2 inče vody. Až silné motorové čerpadlo dokázalo vyrovnat přítok a odtok vody, takže již dál nestoupala. Díky rychlé pomoci našich farníků se po skončení deště podařilo nejhůřší zlikvidovat asi do jedné hodiny v noci, kdy vodu ze suterénu i zahrady čerpal dalších 5 elektrických pump. Následující úklid a vysoušení nám trvalo několik dalších dní. Je zničené obložení některých stěn, rozmáčené všechny dveře a některé dřevěné kabinety. Škodu lze těžko odhadnout, ale bude v řádu několika tisíců dolarů.

Prosíme Vás, milí přátelé, dle Vašich možností o finanční pomoc na opravu střech a likvidaci potopy. Šcky pište na „Czech Mission.“ Za všechny Vaše dary předem vyslovujeme srdečný dík a křesťanské Pán Bůh zaplat' a všechny naše dobrodince ukládáme do našich modliteb.

Mons. Dušan Hladík

Úspěšná mise Centra naděje a pomoci v České misii v Chicagu

Ze vzpomínek lektorů na akce 28. února - 8. března

Nadšení školitelé a lektori z CENAP v České misii

Z pohledu vedoucí MUDr. Ludmily Lázníčkové

Bylo mi dopřáno po dobu dvou týdnů v Chicagu v České misii uskutečnit přednášky a kurzy k zodpovědné sexualitě.

Pod mým vedením ve spolupráci s 4 dalšími lektorkami a lektorem jsme odpřednášeli kompletní „Kurz STM“ (Kurz symptomtermální metody přirozeného plánování rodičovství) v délce dvou sobot, dále v nabídce byla přednáška o „Přirozeném plánování rodičovství v období přechodu“, „Sexualita v manželství podle Božího plánu“, „Umění komunikace“, „Úskalí antikoncepce“, „Jak mluvit s dětmi a dospívajícími o vztazích a sexu“. Mimo to jsme také nabídli program vyslovené pro náctileté. Pro dívky o dvou sobotách byl určen kurz „Být sama sebou“, jednorázová přednáška „O dospívání“ a pro kluky celosobotní program „Mezi námi kluky“. Bylo potěšující, když přednášky „Desatero a lidská plodnost“ se zúčastnily nejen manželské páry, ale i jejich dospívající děti. Někteří účastníci

kurzů a přednášek využili i možnosti osobních konzultací v průběhu týdne.

Bylo to krásné, obohacující. Účastníci projevovali zapálení pro věc, shodli jsme se na tom, že se nám v daném prostředí dobře přednášelo.

Dalším povzbuzením pro mne bylo, když den před odletem jsme navštívili benediktýnský klášter svatého Prokopa v Lisle. Odtud pramení péče o česky mluvící lidi v oblasti Chicaga. V ten den jsem také navštívila dva gynekology, kteří se hlásí k morálnímu učení katolické církve a nepředepisují antikoncepci, naopak se snaží vést ženy k respektování plodnosti. Byli to:

Dr. Anthony Caruso

<https://www.facebook.com/abellababyobgyn>

a dr. Robert C. Lawler

<https://www.facebook.com/DownersGroveObgyn>

Po celou dobu pobytu dostalo se nám úžasné péče - jídla plné stoly, ve volné dny byla panem farářem Mons. Dušanem Hladíkem zajištěná maximální péče, kdy jsme díky Citypasu mohli navštívit muzea, mrakodrapy. Vždy někdo z misie s námi byl a poskytl nám doprovod, takže nejen že jsme nezabloudili, ale byli jsme upozorněni na významné exponáty, expozice, atrakce...a současně byla i hojnost duchovní. Každý den mše svatá. Já jsem měla nečekané privilegium, že jsem byla ubytovaná v místnosti v budově kostela, a tak jsem to měla z pokoje do kostelní lavice 8 kroků (počítala jsem to). Účast na křížové cestě tedy byla samozřejmostí. V pondělky večer byly po mši svaté modlitby za uzdravení. Přijela jsem tedy opravdu obohacená po stránce duchovní i kulturní.

Doufám, že i lidé z misie byli též obohaceni. Mnohá svědectví z facebooku to potvrzují.

Alespoň některá zde uvádím: „Bolo to SUPER...VĎAKA...“ „Všecko bylo požehnané...“ „Mockrát Vám děkujeme, paní doktorko. Celý team byl skvělý!“

MUDr. Ludmila Lázníčková,
gynekoložka a ředitelka CENAP Brno

Chicago očima Jany Vaňkové

11. března 2020 jsem se vrátila z Chicaga, kde jsem strávila necelých 14 dnů v příjemném společenství tamní české misie. Nebyla jsem sama, byli jsme šestičlenný tým členů Aliance poradců (pod záštitou CENAP) a jeden mužský doprovod.

Přes oceán jsme se vydali na základě pozvání Mons. Hladíka za účelem podělit se o naše znalosti symptomtermální metody, předat zkušenosti při využívání přirozeného plánování rodičovství v běžném životě. Programy, jednorázové přednášky i celosobotní kurzy byly zaměřeny jak na podporu, prohloubení vztahu v manželství, ale také i na pomoc dospívajícím.

A to jak ve formě přednášky pro rodiče či prarodiče dospívajících, tak i v rámci přednášky či kurzu určeného vysloveně pro dívky a chlapce v období dospívání.

Na oplátku jsme měli během týdne zajištěný zajímavý program, který mimo jiné zahrnoval návštěvu muzeí, planetária a akvária.

Co mne ale nejvíce zaujalo, bylo pevné, a přitom otevřené společenství věřících v misi. Atmosféra na kurzech byla uvolněná, přátelská, ale o nic méně soustředěná. Například na kurzu pro dívky „Být sama sebou“, kterého se zúčastnilo 11 mladých slečen, bylo znát, že dívky mají radost ze života, jsou temperamentní, nebojí se projevit, ale zároveň dokážou zachovat klid a mají ohled na druhé. Spolu s další lektorkou Markétou Juzovou jsme byly z dívek nadšené.

Celkově hodnotím pobyt v Chicagu a průběh kurzů velmi pozitivně. Domnívám se, že ačkoli nebyla účast na kurzech maximální, počítá se každý člověk, kterému jsme mohli být nějak nápomocní, nebo kterého naše slova s pomocí Ducha Svatého zasáhla na pravém místě.

*Mgr. Jana Vaňková,
poradkyně STM PPR Centra naděje a pomoci*

Postřehy Tondy Brtníka

Centrum naděje a pomoci se sídlem v Brně (CENAP) již více jak 26 let pomáhá lidem v oblasti rodičovství, mateřství, zodpovědného přístupu k otázkám lidské sexuality. Nabízí uvedení do problematiky i konzultace v rámci přirozeného plánování rodičovství, velice úspěšně se zde léčí nechtěná neplodnost, pomáhá řešit problematiku antikoncepce.

Dosah organizace je ale výrazně větší, než je jen město Brno či Jihomoravský kraj. Je to dáno i vyškolením řady spolupracovníků, kteří působí jak v České republice, tak na Slovensku. Z nich kromě vlastních zaměstnanců sdružuje v rámci Aliance poradců STM PPR vyškolené poradce, lektory, kteří se tématice zodpovědné lidské sexuality aktivně věnují a současně ve své práci splňují podmínky v etické a morální oblasti <https://www.cenap.cz/aliance-poradcu>

Na začátku roku 2020 v průběhu dvou týdnů tým vyškolených spolupracovníků CENAP měl obsáhlý program přednášek a kurzů na téma lidské sexuality v Chicagu.

Účastníci hlavního kurzu STM PPR - symptomtermální metody přirozeného plánování rodičovství

Z kurzu pro náctileté dívky „Být sama sebou“

Centrum naděje a pomoci pravidelně informuje své příznivce a klienty ohledně aktuálního dění v centru, co je nového, jaké kurzy a přednášky se připravují. Stejně tak tomu bylo i v dubnu roku 2019, kdy CENAP slavil 25 let své existence a v rámci toho výročí bylo možné navštívit speciálně připravovaný týdenní program. Ještě dnes si vzpomínáme, jak nás všechny v centru potěšila odpověď na pozvánkový email od Mons. Dušana Hladíka. V emailu psal, že je vděčný za stále informace z našeho centra, že ho oslovilo v rámci plánovaného programu setkání určené pro kněze na téma "Možnosti vzájemné spolupráce". Sdělil nám, že spolupráce s CENAP je pro něj aktuální a sám již delší dobu nad tím uvažuje, protože problematika antikoncepce se stále více objevuje jako nezdravá a zatěžující věc mnohých manželství. On sám tuto problematiku zatím řešil jen na obecné rovině. Píše: „I když jistě existuje mnoho návodů a poučení prostřednictvím internetu, myslím, že by bylo užitečné naplánovat nějaké školení, cyklus přednášek apod.“ V závěru emailu Mons. Hladík pozval CENAP do české misie v Chicagu, aby tam proběhl program s tematikou vztahů a zdravé sexuality.

V našem centru v Brně na Vodní 16 probíhá celoročně široké spektrum přednášek, kurzů a školení <https://www.cenap.cz/kurzy-a-vzdelavani>. Mimo centrum v rámci České a Slovenské republiky bývá CENAP většinou zván na jednodenní nebo víkendové akce <https://www.cenap.cz/prednasky>. Cestovat do Chicaga kvůli víkendové akci celý den, urazit vzdušnou vzdálenost cca 7300 km? To byla jedna z myšlenek, které se nám začaly honit v hlavě, a tak se začalo vymýšlet a plánovat, jak by se tato myšlenka Mons. Dušana Hladíka mohla zrealizovat. On to totiž myslel vážně!

Začalo se tedy plánovat. Dvoutýdenní program přizpůsobený možnosti účastníků se nám zdál jako rozumné řešení. Nebylo lehké najít volný termín. Nakonec se podařilo, termín byl nastaven na únor 2020.

V listopadu 2019 navštívil Mons. Dušan Hladík CENAP osobně. V rámci jeho cesty do vlasti bylo tak možné se osobně setkat a domlouvat jinak než dosud přes email. Začal se tvořit konkrétní program.

Jak bylo již v úvodu uvedeno, Centrum naděje a pomoci kromě vlastních zaměstnanců sdružuje v rámci Aliance poradců STM PPR vyškolené poradce, lektory, kteří se tématice zodpovědné lidské sexuality věnují v různém rozsahu <https://www.cenap.cz/aliance-poradcu>. Všem členům Aliance

Ing. Markéta Juzová přednáší o tom, jak mluvit s dětmi a dospívajícími o vztazích a sexualitě

bylo nabídnuté jet do Chicaga a podílet se na programu. Pro mnohé členy Aliance nebylo lehké se „utrhnout“ na 14 dní od rodiny, vzít si na tuto výjimečnou akci dovolenou.

Nakonec se této akci účastnil šestičlenný tým lékařek a odborných lektorů. Díky poměrně silnému personálnímu zastoupení mohla být nabídka pro místní misi opravdu bohatá a pestrá. Byl nabídnut kompletní „Kurz STM“, přednáška o „PPR v období přechodu“, přednášky o lásce a vztazích, pod názvy „Desatero a lidská plodnost“, „Sexualita v manželství podle Božího plánu“, „Umění komunikace“ a „Úskalí antikoncepce“.

Každý si tak mohl vybrat z nabídky přednášek, kurzů právě to, co je pro něj momentálně důležité. A protože česká a slovenská misie má mnoho rodin, které mají děti, včetně těch dospívajících, vznikla nabídka jednak přednášky „Jak mluvit s dětmi a dospívajícími o vztazích a sexu“, ale i program pro místní mládež. Pro dívky o dvou sobotách byl určen kurz „Být sama sebou“ a pak jednorázová přednáška „O dospívání“. Pro kluky byl nachystán celosobotní program „Mezi námi kluky“.

Zaujala nás otevřenost místních k tématice sexuality a vztahů. Touha vzdělát se, ochota vylepšit sám sebe, pracovat na sobě, na manželství, na vztazích. S takovou otevřeností se výjimečně setkáváme. Přednášek se zúčastnily nejen ženy, ale manželské, snoubenecké páry, páteční úvodní přednášky „Desatero a lidská plodnost“ celé rodiny s dospívajícími. Vnímali jsme, že zúčastnění na přednáškách a kurzech byli dobrovolně. Tedy přišli ti, co měli zájem. Bylo pro nás radostí, ale také velkou zodpovědností, přednášet k takovému publiku. I my jako přednášející jsme svým způsobem byli obohaceni. Účastníci nám umožnili svou otevřeností nahlédnout do jejich životů, a tak si uvědomit, jak je život pestrý, má mnoho krásných barev, odstínů a jedinečností.

Česká misie svatých Cyrila a Metoděje v Chicagu, o kterou se přibližně 20 let stará Mons. Dušan Hladík, umožňuje český mluvícím lidem se setkávat a vytvářet výjimečné společenství lidí na rovině přátelské i na rovině duchovní. V poslední době česká misie v Chicagu hostí i Slovenskou misi, a tak se zde setkává pravidelně okolo 200–300 lidí. Jsou zde pravidelné bohoslužby české i slovenské, k tomu jsou zde i pravidelně další mnohé akce, které umožňují vytváření krásného společenství a vytváří mnohá přátelství. Více informací o České misi zde: <http://czechmission.com/>

O slovenskou misi se stará P. Stanislav Bindas. Protože Slováci v Chicagu aktuálně nemají svoje misijní centrum, obrátili se na českou misi, která jim otevřela dveře a pomáhá jim při prvních krocích založení slovenské misie. Díky tomu navštívilo kurzy a přednášky i mnoho Slováků. Více informací o slovenské misi zde: <https://www.slovenskamisia.org/>

Po dvou týdnech společně stráveného času s Mons. Dušanem Hladíkem jsme v něm měli možnost poznat opravdu jedinečného člověka, který nám svým lidským a současně uctivým přístupem přirostl k srdci. Děkujeme za péči!

Duchovní správce slovenské misie P. Stanislav má roky zkušeností s misemi v zahraničí. Jeho přímocarost a otevřenost účt k životu, poctivému přístupu k otázkám lidské sexuality, byly až odzbrojující. Bylo vidět, že mu hodně záleží na tom, aby se jeho farníci dozvěděli důležité informace, které se týkají otázek lidské plodnosti, sexuality a účty k sobě samé.

Během naší dvoutýdenní mise nás velice obětavě Mons. Dušan Hladík společně s dalšími lidmi z misie, nejčastěji s varhaníci a učitelkou Lenkou, provedli centrem Chicaga a navštívili jsme mnoho turisticky atraktivních míst. Mohli jsme se kochat neuvěřitelným pohledem na Chicago z mrakodrapu „Willis Tower“ známého sými prosklenými vysutými výhledy. Viděli jsme pozoruhodné umělecké dílo v Milénium parku, které se jmenuje Oblačná brána (Cloud Gate) a je dílem Anishe Kapora, indického umělce. Z dálky se skulptura jeví jako obrovská kapka rtuti, kovové vejce nebo lesklá zkroucená pneumatika, často je toto dílo nazývané fazole.

Navštívili jsme Museum of Science and Industry – Museum vědy a průmyslu, Field Museum – Museum přírodní historie, Shedd Aquarium – úžasná podívána na nejrůznější tvory světa, Adler Planetarium.

Jsou to jen stručné informace, protože o této akci CENAP v české misi v Chicagu by se dala napsat kniha. Vrátili jsme se nejen s dobrým pocitem poctivě odvedené práce. Dostalo se nám od účastníků opakovaného potvrzení, že mělo smysl, když přednášející věnovali hodně času přípravám, aby byl obsah sdělovaného aktuální a na profesionální úrovni. Uvědomovali jsme si, že každý kurz či přednáška představovaly pro účastníky i pro přednášející další podněty, inspirace.

Dnes s odstupem si také jako úžasně uvědomujeme, jak to krásně po všech stránkách vyšlo. Kdyby se termín této výjimečné akce stanovil na dobu o několik týdnů později, nemohla by se naše výprava zrealizovat. Vrátili jsme se těsně před tím, než se svět ponořil do nouzového stavu.

Mgr. Antonín Brtník, lektor a pracovník CENAP Brno

Dojmy Markéty Juzové

Psal se říjen 2019. Od dr. Láznickové přišla nabídka misie v Chicagu, učit tam STM. První myšlenka byla: „To je tedy bláznivý nápad!!!“ Pak ale následovaly další: „No, jestli to myslí MUDr. Ludmila Láznicková vážně, tak tedy spíše skvělá příležitost.... A tak si zjistím pár informací a uvidím.... No, nevypadá to tak špatně...“ Tak jdu do toho. Kdy jindy než teď? A navíc, taková příležitost se neopakuje!!!

Únor představoval vyvrcholení přípravy, nutno říct, že i obavy, do čeho jdeme, a hodně očekávání. V Brně 25. 2. rozloučení s manželem a sedmičlenná výprava (5 žen a 2 muži)

miří autobusem do Vídně. Ve Vídni na letišti dvě z nás prošly velice důkladnou kontrolou. Nástup do pohodlného letadla, kde jsme strávili deset a půl hodiny bezproblémového letu. Cestou jsme sledovali nádherné Grónsko plné slunce, sněhu, ledových ker – krása!!! A už se objevují mrakodrapy Chicaga. Co bude teď? Pohovor s úředníkem, otisky prstů, zavazadla...

Na letišti nás vyzvedl otec Dušan Hladík a slečna učitelka a varhanice Lenka. Dvěma auty jsme se dopravili až na místo určení – do České katolické misie v Chicagu v Brookfieldu – místa našeho pobytu na dva týdny.

Ubytovali jsme se - pět z nás na faře a dvě v pokojích u kostela - a ještě jsme stihli mši svatou na popeleční středu. Jen tak mimochodem, byla to nejdelší popeleční středa v mém životě, díky časovému posunu trvala třicet jedna hodin.

Seznámili jsme se s prostředím, připravovali techniku, tiskli materiály na programy a kurzy. Náš program začínal v pátek večer přednáškou paní doktorky Lázníčkové „Desatero a lidská sexualita“. Následovala pracovně velice vydatná sobota, kdy od rána do večera byla první část kurzu STM a zároveň s tím program „Být sama sebou“ pro dospívající dívky. Kurzu STM se zúčastnila poměrně početná skupina českých a slovenských manželů. Zaslýchla jsem večer, že odcházeli se slovy: „Máme hlavu jako balón, musíme to zpracovat...“.

Program s děvčaty byl úžasný! Práce se skupinou dospívajících Američanek českých a slovenských rodičů ve věku 11 až 16 let byla podstatně jiná než v Čechách. Děvčata jsou velice temperamentní, hlasitá a sebevědomá. Zároveň velice respektují druhého, když mluví, dodržují nastavená pravidla. Jsou nadšená z jakékoliv akce, hry, aktivity. O přestávkách tančily – tolik energie pohromadě jsem ještě nikde nezažila!!!

V neděli byla možnost navštívit v devět hodin slovenskou mši svatou, kterou sloužil slovenský misionář otec Stanislav Bindas a v 10.30 hod mši svatou v češtině slouženou otcem Dušanem Hladíkem. Farníků na obou mších bylo opravdu hodně. Po společném obědě byly v nabídce dvě naše přednášky, a to „Sexualita v manželství podle Božího plánu“ od Tondy Brtníka a moje přednáška „Jak mluvit s dospívajícími a dětmi o vztazích a sexu.“ S účastí jsme byli spokojeni a po víkendu velice unavení.

Nastala nám klidnější část pobytu za oceánem. Misie nám darovala pro každého CityPASS a my navštěvovali muzea a zajímavosti Chicaga. Centrum města Downtown, „fazole“ Cloud Gate v Millenium parku, mrakodrap John Hancock, katolická katedrála Nejsvětějšího Jména Ježíš a nesmíme zapomenout na sochu Karla Havlíčka Borovského na nábřeží u Michigenského jezera a sochu Blanického rytíře u Univerzity Chicago věnovanou T.G Masarykovi – i v Americe se můžete cítit jako doma.

Následovaly úžasné zážitky z technického muzea, místního obrovského akvária s delfíni show. V tomto akváriu jsme měli osobního průvodce – zkušeného potápěče otce Hladíka.

V úterý večer jsme českým a slovenským krajankám nabídli přednášku „Přechod – klimakterium“ a ve středu byl prostor pro osobní konzultace.

Ve čtvrtek a pátek jsme opět měli volnější poznávací program. Užili jsme si pohled na Chicago z největšího mrakodrapu Willis Tower, který měří 442 m, a observatoř je ve 110. poschodí. Z této výšky jsme viděli toto velkoměsto jak ve dne, tak při západu slunce a následně i v noci. Jeden celý den jsme procházeli přírodovědecké muzeum, kde mně přišla nejúžas-

MUDr. Alžběta Podolová, dětská lékařka a chirurg z Ostravy, vede závěrečnou přednášku o antikoncepci

nější expozice vykopaných a sestavených originálních koster pravěkých zvířat a dinosaurů. Často jsem vzpomněla na naše děti, které by tam byly jak Alenka v říši divů. Poslední volný den jsme strávili v Adlerově planetáriu a samozřejmě jsme nakoupili nějaké dárečky domů do našich rodin.

V průběhu týdne někteří účastníci kurzů a přednášek využili možnosti osobních konzultací a pomoc s vyhodnocením jejich vlastních záznamů.

Pátek večer byla v naší nabídce přednáška „Umění komunikace“ pro manžele – včetně komunikace tělem v sexuální oblasti. Následovala druhá nabitá sobota. Pokračoval celodenní kurz STM s praktickým procvičováním pravidel v různých životních situacích. Já s Janou Vaňkovou jsme se ujal té obrovské nálože energie v podobě českoamerických dívek v rámci kurzu „Být sama sebou“ a celý den jsme se věnovaly tématu partnerské vztahy, doba chození, sexualita, atd... Tonda Brtník měl celodenní program pro kluky.

Nádherná neděle zakončovala náš odborný program - „Úskalí antikoncepce“ přednášená MUDr. Alžbětou Podolovou a já s Janou Vaňkovou jsem měla program pro mladší děvčata o dospívání a kráse fungování našeho ženského těla.

Celý program byl zakončený volnou diskusí o praktikování PPR, zkušenostech dr. Lázníčkové s využíváním znalostí PPR v gynekologické ambulanci, i svědectví, jak znalosti STM PPR chrání zdraví, život.

V pondělí dr. Lázníčková navštívila dvě gynekologické ambulance v Chicagu, kde ordinují gynekologové podporující PPR, někteří z nás navštívili muzeum světové chirurgie, někteří jen odpočívali nebo dokončovali své nákupy. Následovalo balení a v úterý odlet.

Můj celkový dojem z Ameriky je úžasný. Vnímala jsem přátelské prostředí, vstřícnost lidí, obětavost lidí z celé misie, kteří se o nás s láskou starali, přátelské chování Čechů a Slováků žijících v Chicagu. Chicago jsme zažili pod sněhem i ve světle slunce. Veliké díky chci vyjádřit Lence Odehnalové, Rosemary Kozelkové, Libuši Bučkové, Dominice Brabcové a dalším, kteří pro nás vařili, všude po městě a památkách nás vozili, protože v Americe se všude jezdí autem.

Zvláštní poděkování patří otci Dušanu Hladíkovi a MUDr. Ludmile Lázníčkové, kteří celou naši misi domluvili a zorganizovali.

Díky Bohu za to... je zaseto. Teď to necháme na Duchu Svatém i dalších lidských možnostech.

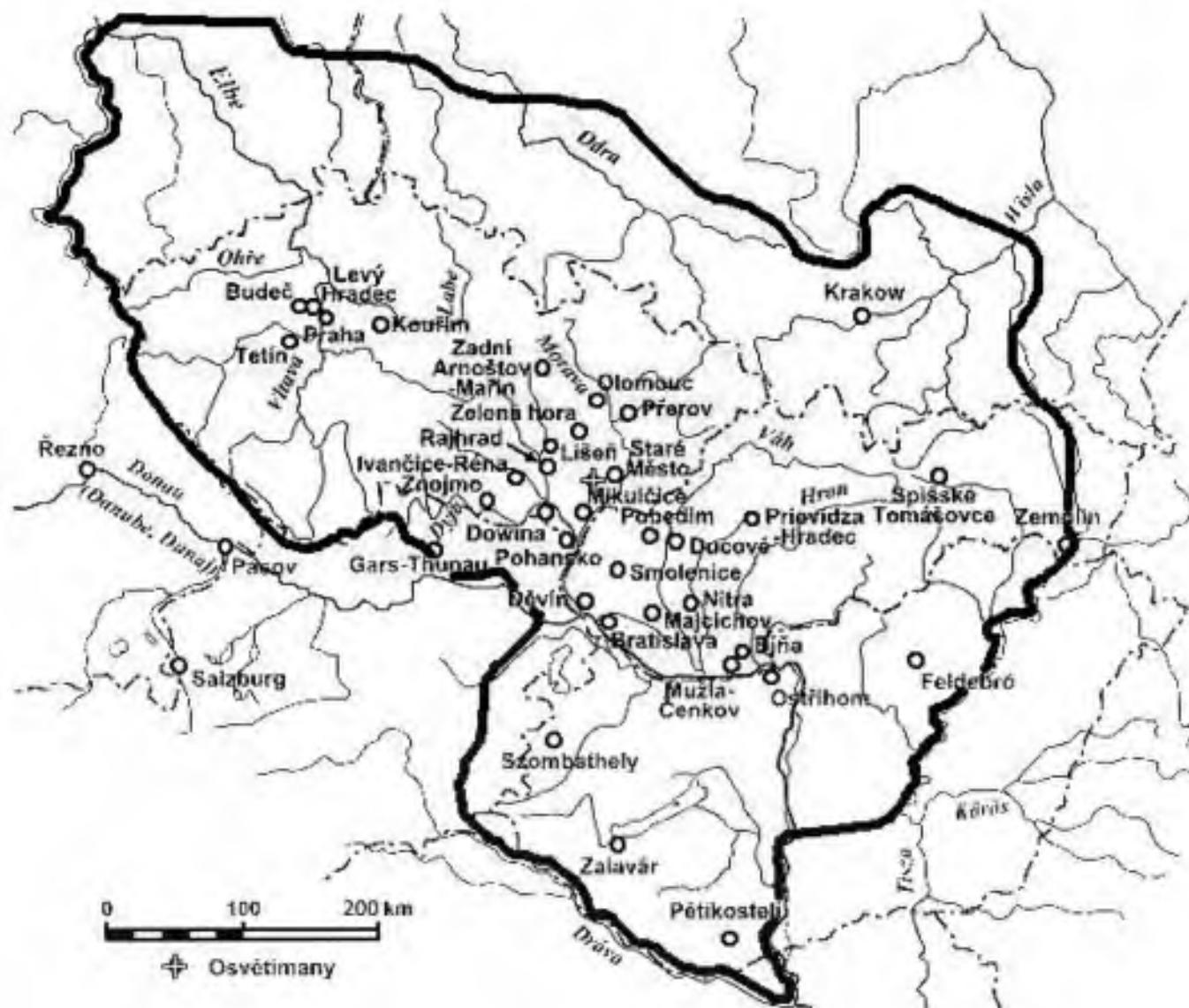
Ing. Markéta Juzová, lektorka CENAP a pracovnice královéhradeckého biskupství

Země Morava má právo na svoji svébytnost

Všechny tři země České republiky, Čechy, Morava a Slezsko, se brzy po příchodu našich slovanských předků do střední Evropy cca v 6. století n. l. staly nedobrovolně součástí říše turkického národa Avarů. Avari do Evropy přišli téměř současně se Slovany. Slovany sjednotil a z avarské říše poprvé vyvedl franský kupec Sámó. Sámó se pak stal vládařem rozsáhlé, vojensky silné a dobře prosperující Sámovy říše. Po Sámově smrti roku 658 n. l. byly naše země znovu připojeny k Avarské říši. Z područí Avarů je definitivně vysvobodil až franský král a pozdější císař „Svaté říše římské národa německého“ Karel Veliký. Stalo se to roku 796 n. l. Od tohoto roku Frankové, Slovany později nazývaní Němci, přesněji Germáni, odvozovali právo zasahovat do politiky států, které od Avarů roku 796 vysvobodili. Vyžadovali pravidelné placení naturální daně zvané tribut, rozhodovali o tom, kdo bude místním panovníkem a odvolávali ho z funkce, když nebyl dostatečně poslušný.

Prvním, historicky doloženým vládcem Velké Moravy byl moravský kníže Mojmír I. (panoval v letech 830–846). Někteří badatelé jsou přesvědčeni, že nebyl panovníkem prvním. Domnívají se, že před ním na Velké Moravě vládl v letech 811/812–820 jeho starší příbuzný stejného jména. Výše zmíněný Mojmír I. byl z dnes neznámých důvodů franským panovníkem roku 846 odvolán a nahrazen knížetem Rostislavem. Také kníže Rostislav později upadl v nemilost u panovníka „Svaté říše římské národa německého“. Snažil se z Velké Moravy vytvořit zemi svobodnou, na Franské říši nezávislou.

S pomocí Rostislavova synovce Svatopluka byl kníže Rostislav německými vojáky odchyten a odvečen do Řezna, kde byl odsouzen k trestu smrti. Trest smrti mu byl cestou milostí „zmírněn“ na trest oslepení - úplného zbavení zraku. Jeho proviněním byla skutečnost, že se pokusil o samostatnou politiku a že dvakrát, roku 855 a roku 869, ubránil hlavní město Velké

Velká Morava v časech své největší moci a slávy

Moravy při útoku vojsk německého krále a císaře Ludvíka I. Němce. Za vinu mu byla dána také skutečnost, že do své země pozval a na jaře roku 863 na Velké Moravě přivítal slovanské věrozvěsty sv. Konstantina-Cyrila a sv. Metoděje s jejich doprovodem. Jako zcela bezbranný slepec zemřel kníže Rostislav v Klášteře sv. Emeramma v Řezně někdy po roce 870.

Když Rostislavův synovec velkomoravský král Svatopluk I. Veliký v březnu roku 894 zemřel, jeho říše se začala rozpadat. Jako první od Velké Moravy už roku 895 odpadli Češi! Kronikář Fuldských letopisů k této události roku 897 napsal: „K německému králi a císaři Arnulfovi, pobývajícimu toho času v Řezně, přišli vévodové národa Čechů. Nabídli mu královské dary a žádali ho o pomoc proti svým nepřátelům, totiž Moravanům. Od nich prý byli často velmi tvrdě utlačováni. Král a císař je milostivě přijal, utěšil je a slíbil jim vojenskou pomoc“ (viz Havlík, L. E.: Kronika o Velké Moravě, Brno 1992, s. 238–239). Tím, že se čeští vévodové zcela poddali německému králi a císaři Arnulfu Korutanskému, naprosto znehodnotili snahy moravských knížat z rodu Mojmirovců o nezávislost slovanských národů na německé říši. Tímto aktem zrady se čeští vévodové zcela distancovali od politiky a zásluh svého někdejšího velkomoravského panovníka Rostislava.

Roku 896 byla Velké Moravě odebrána země zvaná Panonie (Blatensko), ležící v dnešním Maďarsku u Blatenského, dnes Balatonského jezera. Území si přivlastnil německý král a pozdější císař římský Arnulf Korutanský (panoval 887–899). Správu Panonie svěřil panonskému vévodovi Braslavovi. Dva roky po odtržení země Čechy se z praktických důvodů roku 897 od Velké Moravy odpojili také Lužičtí Srbové. Od roku 897 začali více spolupracovat se sousedními Čechy. A už někdy kolem roku 896 se v Potisi, na dnešním Slovensku, usadily početné kmeny Maďarů. Nezkušený a tragicky rozhádaný synové krále Svatopluka I. Velikého už krizovou situaci vyřešit nedokázali.

Velká Morava se definitivně rozpadla roku 907 především a hlavně pod tlakem ugrofinského národa Maďarů, zvaného také Uhři. Tento původně kočující národ byl roku 895 ze své asijské vlasti zvané Etelköz (čteno: Atalkuz) vytlačen přes Balkán do střední Evropy jinými divokými národy, především Pečeněhy. První bojové svazy Maďarů do střední Evropy přivedl uherský kníže Almos (čteno: Almoš) a jeho syn Arpád. Maďaři se pak usadili především v Uherských nížinách, kde žijí šťastně a spokojeně až dodnes. Rozsáhlá, úrodná a strategicky velmi důležitá území Velké Moravy si přivlastnili ne jenom Maďaři, ale také Bavoři (dnešní Rakušané), Češi a Poláci. Ti tři poslední jmenovaní okrajová území Velké Moravy zabrali v dobré víře a v přesvědčení, že je tak zachraňují před pohanskými Uhry. Samozřejmě, hlavní roli v tomto počínání hrály mocenské ambice těchto sousedních států.

Sídlíšní nálezy archeologů dokládají, že se Velká Morava po svém pádu rozpadla na menší správní celky, ovládané původní velkomoravskou šlechtou. Nálezy z té doby dokládají, že lidé žili i nadále svým obvyklým, každodenním životem. Relativně svobodné centrální území někdejší Velké Moravy se pak nazývalo (jen) Morava. Zemi Moravu si teprve až 112 roků po pádu Velké Moravy ke svému knížectví připojili Češi. Pokusme se nyní krátce přiblížit politickou situaci v sousedních Čechách na konci zmíněných 112 roků svobodného života někdejších Velkomoravanů.

Na přelomu 10. a 11. století došlo v českém knížectví, až dosud vcelku dobře prosperujícím, k vážné politické krizi. Nastal územní rozvrat a dokonce hrozilo vymření vládnoucí přemyslovské dynastie. V té době se na českém knížecím trůnu vystřídali 3 synové zesnulého panujícího knížete Boleslava II. Pobožného. Byli to: Boleslav III. (panoval 999–1003), Jaromír (panoval 1004–1012) a Oldřich (panoval 1012–1034). Všichni tři se snažili všemi možnými, někdy i nečestnými a nelidsky krutými způsoby udržet na českém knížecím stolci. Nejkrutější z nich byl nejstarší syn zesnulého panovníka panující kníže Boleslav III. Ryšavý. Ihned po nástupu k moci se bez úspěchu pokusil zavraždit oba své mladší bratry. Roku 1003 nechal vyvraždit český rod Vršovců, přičemž svou vlastní rukou zavraždil manžela své dcery, rodem Vršovce.

Politické krize v Čechách využil polský panovník Boleslav I. Chrabrý (jako kníže panoval v Polsku 992–1025, roku 1025 se stal 1. polským králem). Po své přemyslovské matce Dobravě, resp. Doubravce byl Přemyslovcem, takže jím deklarovaný nárok na český knížecí stolec nebyl příliš daleko od pravdy. Ten, když se dověděl o spáchání výše zmíněných krutostí v Praze, povolal českého knížete Boleslava III. roku 1003 do Polska. Tam ho nechal oslepit a uvěznit. Po 34 letech (roku 1037) někdejší panující český kníže Boleslav III. Ryšavý v polském vězení „od nikoho neželen zemřel“.

Už po smrti českého panujícího knížete Boleslava II. roku 999 se polský kníže Boleslav I. Chrabrý stal panovníkem na Slovensku a na Moravě. Na jaře roku 1003 se nakrátko stal také vládcem Čech. Ale už na podzim roku 1004 polská vojska Prahu a celé Čechy spěšně vyklidila - na pomoc Čechům a městu Praha se tehdy blížila vojska německého krále a císaře Jindřicha II. Polský kníže Boleslav I. Chrabrý však i nadále ovládal Moravu.

Moravané měli pod tehdejší polskou správou relativně velkou samostatnost a byli s jeho vládou vcelku spokojeni. Moravské šlechtě byly ponechány její majetky i privilegia, Moravanům byla ponechána možnost spravovat svoji zemi. Moravané měli tehdy svoje vlastní vojsko, které za daných okolností bojovalo na straně Poláků proti německo-české koalici. Moravští vojáci byli známí svou věrností a statečností. Na straně Poláků bojovali po dobu všech tří válek, které polský kníže Boleslav I. Chrabrý vedl proti německému císaři a králi Jindřichu II.

Zemi Moravu pro české knížectví s konečnou platností dobyl český kníže Oldřich teprve až roku 1019 nebo 1020. Celé území Moravy však získal krok za krokem, po úporných bojích. Na Moravě byl tehdy nucen bojovat jak proti Polákům, tak proti Moravanům. Početně byli obránci Moravy v tom čase značně oslabeni, protože podstatnou část svých polských jednotek musel Boleslav I. Chrabrý roku 1018 z Moravy odvolat. Poslal je, jako součást svého vojska, proti knížeti Jaroslavu Moudrému, vládci Kyjeva a Kyjevské Rusi. Po dobytí a obsazení Moravy svěřil český panující kníže Oldřich vládu nad Moravou svému synu Břetislavovi.

Napětí mezi českým panujícím knížetem a reprezentací moravské aristokracie přetrvávalo zřejmě až do nástupu k moci českého knížete Svytopluka II. (panoval 1055–1061). Panující kníže Svytopluk II. problémy s moravskou šlechtou „jednou provždy“ vyřešil tak, že cca 300 předních velmožů z Moravy pozval roku 1055 jakoby na sněm do města Chrudimí. Na polích u obce Hrutov (dnes v okrese Jihlava) je však pod zámín-

kou neposlušnosti nechal pozatýkat. Podle záznamu kronikáře jim byly odebrány zbraně, koně, sedla i koňské povozy. Všichni pak byli jednotlivě uvězněni na různých místech v Čechách. Současně kníže Svytich II. tyto představitele moravské šlechty zbavil jejích práv a veškerého majetku. Na místa uvězněných Moravanů dosadil sobě věrné služebníky původem z Čech. Stará moravská šlechta, až na malé výjimky, po roce 1055 z dějin Evropy zcela vymizela. Je zajímavé, že noví, knížetem Svytichem II. roku 1055 dosazení čeští správci Moravy se velice brzy začali hlásit k moravské národnosti. Nazývali se Moravané. Tehdy vznikala nová moravská šlechta.

Ještě i po dobytí Moravy knížetem Oldřichem byla politická situace v Čechách velmi nejistá a hodně vratká. Ještě dvakrát usedl na český knížecí trůn bratrem Boleslavem III. vykastrováný a bratrem Oldřichem zcela oslepený kníže Jaromír. Naposled musel na knížecí trůn usednout roku 1034, hned po smrti knížete Oldřicha. To aby pak knížecí trůn řádně předal svému synovci Břetislavovi, který se na pražský hrad vracel ze svého působiště na Moravě. Nový český panující kníže Břetislav I. (panoval 1034–1055) pak zemi Moravu připojil k českému státu „na věčné časy“. Ve skutečnosti však jenom na 450 let - až do uvalení papežské klatby na českého krále Jiřího z Poděbrad.

Češi se nějaký čas pokoušeli navázat na prestiž a kulturní tradice Velké Moravy. Nejvíce je lákala možnost mít svého vlastního arcibiskupa, stejně jako Velkomoravané měli svého arcibiskupa sv. Metoděje. Vlastnictví arcibiskupa dávalo každé zemi větší, hlavně církevní nezávislost na sousedním Německu. Je známo, že osobu krále, po kterém Češi dlouho marně toužili, mohl se souhlasem císaře nebo papeže korunovat jenom arcibiskup. Lákovým příkladem pro Čechy byla korunovace prvního polského krále Boleslava I. Chrabrého ve městě Hnězdo (polsky: Gniezno) roku 1025. Ten se na konci své vlády nechal korunovat na polského krále tehdejšími polskými arcibiskupem, a to bez obvyklého souhlasu papeže nebo německého císaře. Přítomni byli tehdy všichni polští biskupové, veškerá polská šlechta a reprezentanti všech vrstev poddaného lidu.

Navázání na tradice cyrilometodějské slovanské bohoslužby, slovanského písma a slovanské literatury se Čechům po jistý čas jevilo jako nejlepší cesta k získání královského titulu pro svého vladaře. Posloužit k tomu měl mj. také Sázavský klášter, založený panujícím knížetem Oldřichem roku 1032. Kníže Oldřich klášter založil a nechal postavit pro svého oblíbeného zpovědníka sv. Prokopa a mnichy slovanské liturgie. Na příkaz knížete Oldřicha byly na Sázavu svezeny a v Sázavském klášteře uloženy všechny ručně psané staroslověnské knihy a písemnosti, které se podařilo zachránit po vyhnání žáků sv. Konstantina-Cyrila a Metoděje z Velké Moravy.

Svatý Prokop sice ustanovil svým duchovním bratřím řádová pravidla podle vzoru sv. Benedikta, avšak Sázavský klášter nebyl typicky latinským klášteřem. Největší odlišností bylo sloužení bohoslužeb ve staroslověnském jazyku. Svátý Prokop učil své mladší žáky číst a přepisovat slovanské liturgické knihy. V klášteře se pěstovala mnohá tehdejší umění, zejména liturgický zpěv, malování křesťanských ikon a církevní stavitelství. Sázavští mniši se dobře orientovali v pěstování a sběru léčivých rostlin a léčili mnohé z tehdejších nemocí.

Bohulibé snahy knížete Oldřicha a sv. Prokopa poprvé vážně narušil panující kníže Svytich II. Ten roku 1056 slovanské mnichy, vedené opatem Vítem, synovcem sv. Prokopa, ze Sázavského kláštera vyhnal a nahradil je německými mnichy latinského obřadu. Slovanští mniši ze Sázavy odešli do Uher. Tam byli s otevřenou náručí přijati ve Višegrádském klášteře, postaveném na vysoké skále nad řekou Dunajem. Na Sázavu se pak krátce vrátili za panování českého panujícího knížete a pozdějšího prvního českého krále Vratislava. Ten jako kníže Vratislav II. panoval v letech 1061–1085, jako 1. český král, s označením Vratislav I., panoval 1086–1092. Kníže a pozdější král Vratislav byl ochráncem a štědrým podporovatelem sázavských mnichů slovanské liturgie.

Roku 1096 však byli slovanští mniši ze Sázavského kláštera vyhnáni podruhé, tentokrát definitivně. Jejich vzácné, staroslověnským jazykem psané knihy byly tehdy nenávratně zničeny. Kostel a budovy Sázavského kláštera roku 1097 převzal probošt Břevnovského kláštera Děthard a přivedl do něho komunitu mnichů latinských. Ke slovanským křesťanským ideálům a k cyrilometodějským tradicím se přihlásil teprve až „Otec vlasti“, český král a císař římský Karel IV. Lucemburský, blahé paměti. Panoval v letech 1346–1378.

Velkého zadostiučinění se Moravanům dostalo teprve až po cca 585 letech, v průběhu jednání 2. vatikánském sněmu (koncilu) v Římě. Ten se konal v letech 1962–1965. Při projednávání otázky užívání živých, národních jazyků v průběhu bohoslužeb vystoupil mj. také kardinál Eugène Tisserant. Ve své promluvě poukázal na skutečnost, že vedle hebrejštiny, řečtiny a latiny existoval ve střední Evropě také bohoslužebný jazyk staroslověnský, platně a řádně schválený někdejšími papežem Hadriánem II. Na základě tohoto praktického příkladu z historie a po důkladném zvážení všech předložených argumentů 2. vatikánský koncil schválil a s okamžitou platností povolil užívání živých národních jazyků v křesťanské liturgii. Tato výsada se týká všech křesťanů, tedy křesťanů všech národů a národností na celém světě!

Celoživotní práce a snažení svatých věrozvěstů Konstantina-Cyrila a Metoděje, jejich spolupracovníků svatých Gorazda, Klimenta, Nauma, Sávy, Angelára a všech mnoha dalších domácích a zahraničních žáků, kněží, biskupů a laiků nebyly marné a nevyšly naprázdno. Zbytečná nebyla práce a snažení ani řeholníka sv. Prokopa a slovanských mnichů Sázavského kláštera. Marné nebylo ani snažení těch kněží a řeholních bratrů slovanské liturgie, kteří působili za časů panování římského císaře a českého krále Karla IV. v klášteře Na Slovanech (též Emauzy) v Praze.

Své částečné rehabilitace se nakonec dočkal také k trestu smrti roku 870 odsouzený a následně oslepený velkomoravský kníže Rostislav. Místní autokefální (tj. nezávislá) „Pravoslavná církev v Českých zemích a na Slovensku“ jej koncem minulého 20. století prohlásila za svatého. Slavnostní kanonizace knížete Rostislava se uskutečnila v obou republikách působností zmíněné pravoslavné církve, tedy ve Slovenské i v České republice. Dne 29. 10. 1994 se slavnostní akt svatořečení moravského knížete Rostislava konal v Prešově, dne 30. 10. 1994 v pravoslavném chrámu sv. Václava v Brně. Tedy na Moravě.

Připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Roku 2019 byla nalezena kovová část sekyrky z raného středověku zdobená stříbrem

Královéhradečtí archeologové ohlásili nález, který podle jejich slov nemá v České republice obdoby. Nálezem byl nejmenovaný spolupracovník Muzea východních Čech v Hradci Králové. Ten loni, v květnu 2019, v lese nedaleko obce Bašnice na Jičínsku našel zkorodovanou železnou (přesněji ocelovou) zmenšeninu sekyrky zvané bradatice. Odhaduje se, že byla zhotovena na přelomu 9. a 10. století. Kovová část sekyrky má délku 10,8 cm, dřevěné topůrko se nezachovalo. Zřejmě jde o předmět, který měl symbolický význam. Ar-

cheologové se domnívají, že by mohl pocházet z nedalekého orbou narušeného raně středověkého pohřebiště.

Zajímavé je na sekyrce její stáří a skutečnost, že je tausovaná stříbrem. (Poznámka: Tausování, psáno také tauzování, je zdobení kovu jiným kovem). Tausování bylo prováděno tak, že na povrchu kovového předmětu byly vysekány drážky, které pak byly vyplněny kovovým materiálem odlišné barvy. Výsledkem bylo velmi ceněné umělecké dílo. Obě strany čepele loňského roku nalezené sekyrky jsou lemovány jednoduchými linkami, které jsou podél její zaostřené části zdvojeny. Linky jsou v pravidelných intervalech překlíženy shluky kolmých čárek v počtu 5–7. V prostoru, který linky vymezují, jsou na obou stranách znázorněny dvojice ptáčků, umístěných nad sebou. Ve slovanském bájesloví ptáčci představovali lidské duše. Motivy nejsou symetrické, ptáčci jsou nakresleni každý jiným způsobem.

Na obou stranách čepele sekyrky je nad ptáčky zobrazen křížek, pouze na jedné její straně můžeme pod dvojicí ptáčků vidět dvě hvězdičky a křížek. Trny, které slouží k upevnění dřevěného topůrka sekyrky, jsou zdobeny vertikálními linkami a velkým ležatým křížem se stromčkovým vzorem. Boční strany tlouku (tj. pracovní části sekyrky hříbovitého tvaru) zdobí 2 centrální linky překlížené stejnými shluky čárek. Čelní i týlní část sekyrky jsou zdobeny trojúhelníky. Ty jsou na straně čepele vyplněny stříbrem, na straně tlouku jsou prázdné.

Původ sekyrky byl předběžně stanoven do přelomu 9. a 10. století, tedy do období vrcholu nebo konce

Rekonstrukce středověké sekyrky bradatice Greer

Velkomoravská železná (ocelová) pohřební sekyrka zdobená stříbrem. Originál je uložen v Muzeu východních Čech v Hradci Králové

Velkomoravské říše. Podobný nález na území naší republiky zatím nemáme, analogické nálezy nejsou hlášeny ani ze žádné jiné země střední Evropy. Tento typ seker a sekyrek je sice pro období Velké Moravy typický, ale žádná z dosud nalezených seker či sekyrek nebyla tímto způsobem ozdobená. Výzdoba naší sekyrky je neobvyklá. Přitom tvarem podobné malé sekyrky, ale neozdobené, jsou z raně středověkých chlapeckých kostrových hrobů dosti známé. Můžeme se proto domnívat, že ten, komu byla stříbrem ozdobená zmenšenina bojové sekery dána do hrobu, měl ve společnosti vyšší společenské postavení. Pravděpodobně to byl zesnulý syn některého z velkomoravských velmožů.

*Z internetových zpráv připravil
Jiří Kachlík
Brno, Česká republika*

Bez americké pomoci bychom válku nevyhráli, přiznali také Stalin a Žukov

Odhaduje se, že 25 milionů sovětských občanů zahynulo ve válce s nacistickým Německem a to od června 1941 do května 1945. Během prvních 18 měsíců války se Rudá armáda byly schopna reorganizovat, přežila velké porážky a nakonec dorazila až do Berlína. Sovětský svaz v tom boji ale nebyl sám, na což se rádo zapomíná i v samotném Rusku. Bez americké pomoci by všechno možná dopadlo úplně jinak. Fakta a čísla hovoří sama za sebe.

Měsíce předtím, než Spojené státy formálně vstoupily do války, už začaly poskytovat masivní vojenskou a ekonomickou pomoc svému sovětskému spojenci prostřednictvím programu nazvaného Lend-Lease, smlouva o půjčce a pronájmu.

Od dob studené války až po současnost mnoho sovětských a ruských politiků ignorovalo nebo bagatelizovalo dopad americké pomoci Sovětům i dopad celé americko-britské války proti nacistům.

Například člen sovětského politbyra Nikolaj Vozněsenskijs v roce 1948 tvrdil, že Spojené státy, ličené jako „hlava anti-demokratického tábora a bojovník imperialistické expanze po celém světě“, přispěly během války materiálem, který činil pouhých 4,8 procenta sovětské válečné produkce.

Jenže taková hodnocení jsou v rozporu s názory samotných účastníků války. Je známo, že sovětský diktátor Josif Stalin pronesl přípitek na program půjčky a pronájmu na teheránské konferenci v listopadu 1943, a to za účasti britského premiéra Winstona Churchilla a prezidenta USA Franklina Roosevelta.

„Chci vám říct, co z ruského hlediska prezident a Spojené státy učinili pro vítězství v této válce,“ řekl Stalin. „Nejdůležitější věci v této válce byly stroje... Spojené státy jsou zemí strojů. Bez strojů, které jsme obdrželi prostřednictvím Lend-Lease, bychom válku prohráli.“

Nikita Chruščov na to vzpomínal podobně:

„Kdyby nám USA nepomohly, nevyhráli bychom válku,“ napsal ve svých pamětech. „Být jeden proti jednomu, (SSSR) proti Hitlerovu Německu, nemohli bychom vydržet jeho nápor a prohráli bychom válku. Nikdo o tom oficiálně nemluví a Stalin nikdy, myslím, nezanechal žádné písemné stopy o svém názoru, ale mohu říci, že tento názor několikrát vyjádřil v rozhovorech se mnou.“

Zákon o půjčce a pronájmu byl přijat v březnu 1941 a povolil Spojeným státům poskytovat zbraně, zásoby a suroviny strategicky důležitým zemím bojujícím proti Německu a Japonsku, především Spojenému království, Sovětskému svazu a Číně. Spojené státy celkově dodaly v rámci programu materiál v hodnotě 50 miliard dolarů (608 miliard dolarů v hodnotě měny v roce 2020) a v tom je i 11,3 miliardy do-

Sovětské letecké eso Alexandr Ivanovič Pokryškin před americkým letadlem Bell P-39 Airacobra, s kterým za války také létal.

FOTO: repro: massimotessori.altervista.org

larů pro SSSR. Velká část pomoci ve výši 31 miliard dolarů zaslaná do Spojeného království byla dále předána do Sovětského svazu prostřednictvím konvojů přes Barentsovo moře do Murmanska.

Spojené státy poskytly Sovětskému svazu více než 400 000 džípů a nákladních automobilů, 14 000 letadel, 8000 traktorů a stavebních vozidel a 13 000 bojových tanků.

„Skutečným významem pomoci pro sovětské válečné úsilí však bylo, že pokrývala ‚citlivá místa‘ sovětské výroby: benzín, výbušniny, hliník, barevné kovy, radiokomunikace a podobně,“ říká historik Boris Sokolov.

Spojené státy a Britské společenství poskytly 55 procent veškerého hliníku, který Sovětský svaz použil během války, a více než 80 procent mědi. Bylo také dodáno letecké palivo ekvivalentní 57 procentům toho, co Sovětský svaz sám vyrobil.

V roce 1963 příslušníci KGB při sledování maršála Georgije Žukova zachytili jeho výrok: „Lidé říkají, že spojenci nám nepomohli. Nelze však popřít, že Američané nám poslali materiál, bez kterého bychom nemohli vytvořit své rezervy nebo pokračovat ve válce. Američané poskytli velmi důležité trhaviny a střelný prach. A kolik oceli! Opravdu bychom mohli zahájit výrobu našich tanků bez americké oceli? A teď říkají, že jsme měli všeho dost sami.“

Takže až se bude zase někdy mluvit o přepisování dějin, je třeba se podívat aspoň na to, co říkali Stalin a Žukov, když někomu nebude stačit strohá řeč čísel. (Zdroj: RFE/RL)

Deník FORUM 24

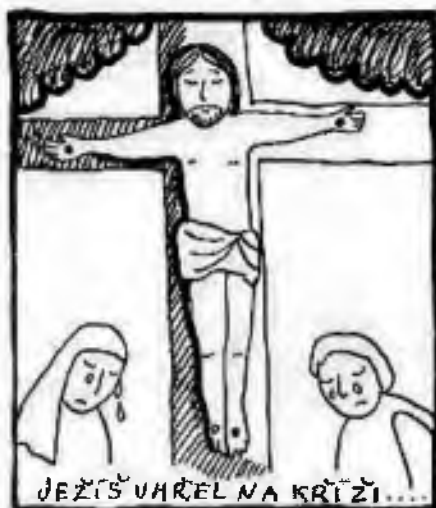
Jan Jandourek

www.forum24.cz

DĚTEM

Co pro nás znamená
Kristův kříž

KŘÍŽ

KŘÍŽ JE ZNAMENÍ
KŘESŤANSKE VÍRY.
PŘIPOMÍNÁME SI,
ŽE NA NĚM UMREL
JEŽÍŠ, ABY SE
OBĚTOVAL ZA
VŠECHNY LIDI.

POHLED NA JEŽÍŠE
NA KŘÍŽI NÁM
ŘÍKÁ, ŽE JEŽÍŠ
JE TAK.....
A.....
A.....!

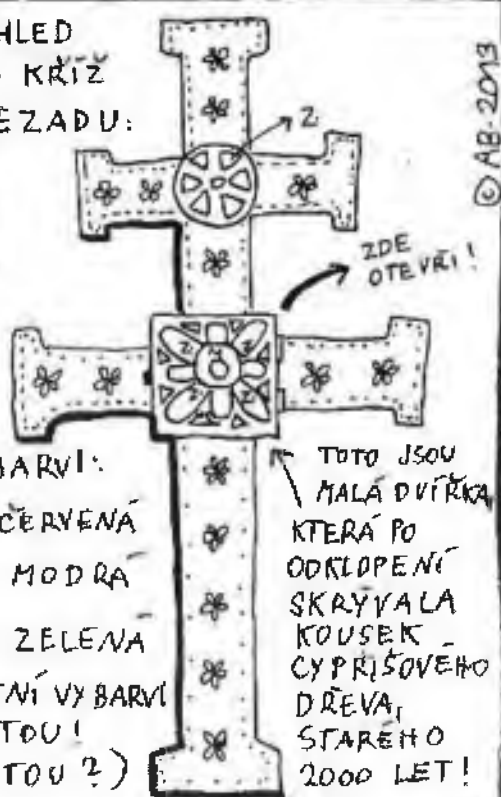
JAK NAJÍT POKLAD?

KDYŽ TU NAJEDNOU....
TADY JE NĚCO MOC
VZÁCNÉHO!

POHLED
NA KŘÍŽ
ZE ZADU:

VYBARVÍ:
Č → ČERVENÁ
M → MODRÁ
Z → ZELENÁ
OSTATNÍ VYBARVÍ
ZLATOU!
(ŽLUTOU?)

Český právník Vám radí (8)

26. Chtěl bych prodat nemovitost, kterou vlastnil můj dědeček v České republice a dlouho o ni není postaráno. Jak mám nejlépe postupovat? Je lepší se obrátit na realitní kancelář nebo se snažit vyřešit danou věc sám vzdáleně?

S nemovitostí může nakládat pouze její vlastník. Pokud již dědeček nežije, je třeba nemovitost převést na jeho právního nástupce. K tomu bude potřeba rozhodnutí v dědickém řízení. Pokud dědeček zemřel mimo Českou republiku a dědictví po něm bylo projednáno v cizině, bude v České republice třeba podat návrh na dodatečné projednání dědictví.

Ten bude třeba podložit všemi možnými doklady – tj. úmrtním listem dědečka, usnesením o dědictví, závěti (pokud byla sepsána), doklady prokazující příbuzenstvím, atp. Úmrtní list a další dokumenty, které byly vydány na území USA, je zpravidla třeba mít úředně ověřené a opatřené vyšším ověřením (Apostilou). Apostilu obdržíte u Secretary of State ve státě, kde byla listina vystavena. Je proto vhodné obrátit se na advokáta v České republice, který Vám pomůže jak s přípravou návrhu na projednání dědictví, tak i se samotným dědickým řízením, protože notář projednává dědictví za účasti dědiců, resp. jejich právních zástupců. Může tak učinit i v součinnosti s Vaším právním zástupcem ve Spojených státech.

Pokud je nemovitost již přepsána na Vás, doporučuji vše řešit prostřednictvím Vámi zvoleného právního zástupce v Čechách. Předpokládám, že Vás to vyjde finančně výhodněji.

27. Zdědil jsem nemovitost, kterou měl můj předek ve spoluvlastnictví s Českou republikou. Nejsem ale schopen nemovitost spravovat. Chtěl bych proto svůj podíl na nemovitosti prodat. Potřebuji k tomu souhlas druhého spoluvlastníka, tedy České republiky?

Můžete samozřejmě nakládat se svým podílem, to znamená, že ho můžete prodat třetí osobě. Od 1.1.2018 se ale do českého práva vrací institut předkupního práva pro spoluvlastníky, což znamená, že ho první musíte nabídnout zbylým spoluvlastníkům k odkoupení. Až v případě, že oni nebudou reflektovat na Vaši nabídku, můžete poté prodat Váš podíl třetí osobě. V případě, že byste jim tuto nabídku neučinil, mohou se ostatní spoluvlastníci obrátit na soud a domáhat se svého práva.

Doporučuji proto oslovit odborníka v České republice, který se zabývá nemovitostmi, aby se pokusil o dohodu s druhým spoluvlastníkem, nebo Vás případně zastoupil v soudním řízení.

28. Přišel mi dopis, ve kterém mě české orgány vyzývají, abych nahradil škodu osobě, které se stala újma v souvislosti s mým nepečováním o nemovitost, kterou vlastním v České republice. Jak mám v tomto případě postupovat, když jsem správou nemovitosti pověřil českou firmu a není o ni evidentně správně pečováno?

Pokud jste měl řádně uzavřenou smlouvu se správcovskou společností, je možné po ní škodu vymáhat, pokud škoda nastala v souvislosti s tím, že společnost nejednala s péčí řádného hospodáře. Správcovská společnost by měla mít uzavřené profesní pojištění, ze kterého bude případně plnit. V první řadě ale budete pravděpodobně muset plnit Vy. Pokud máte uzavřenou pojistku a škodná událost spadá pod určitou položku pojistné smlouvy, bude možné škodu hradit z pojištění. Následně pak můžete škodu požadovat po správcovské společnosti. Doporučuji Vám ale vyhledat odbornou pomoc, nejlépe advokáta, který Vám s řešením dané situace pomůže.

29. Zemědělské družstvo působící v místě, kde vlastním zemědělské pozemky, mě oslovilo s nabídkou uzavření pachtovní smlouvy. Byla mi ale nabídnuta částka za užívání velmi nízká, v porovnání s částkou za užívání v okolí. Jak zjistím, že se jedná o běžnou částku? Na koho se můžu obrátit?

Takto nabízená částka se pravděpodobně odvíjí od bonity půdy, kterou vlastníte. Tu zjistíte z výpisu z katastru nemovitostí. Zároveň je možné se obrátit na specializované společnosti (příp. realitní kancelář), která Vám poradí s danou situací a nabídne Vám možná řešení.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

The Holy Pope Leo XIII and His Warning of the Alta Vendita

Pope Leo XIII

How many Catholics reading this now have heard of the *Alta Vendita*? The detailed plan described in the *Alta Vendita* is something that **must** be understood by all Catholics. The plan detailed in this 19th Century document outlines a sinister scheme to subvert the Catholic Church. The secret papers of the *Alta Vendita* made their way to Pope Gregory XVI in the early 1800's. They were published at the request of Pope Pius IX by Cretineau-Joly in his work *The Roman Church and Revolution* and Pope Leo XIII demanded its publication as well to serve as a warning for posterity. Pope Leo XIII wrote his encyclical *Humanum Genus* (April 20, 1884) to serve as notification to the faithful.

The *Alta Vendita* was the highest lodge of Carbonari, an Italian secret society with ties to Freemasonry and condemned by the Catholic Church.

Bishop Rudolph Graber quoting a Freemason declared that "the goal of Freemasonry is no longer the destruction of the Church, but to make use of it by infiltrating it." The Freemasons knew that attacking the church openly would backfire, so they came up with a new goal... to eradicate the influence of Catholicism in society by infiltrating the Church from within. The aim of the plan was to carry it out without many in the church knowing that they were being manipulated. Much of this was done under the guise of "modernization" and the French Revolution played a large part in this. From its commencement, the document tells of a process that will take decades to accomplish. Those who drew up the document knew that they would not see its fulfillment. They were inaugurating a work that would be carried on by succeeding generations. "*In our ranks the soldier dies and the struggle goes on*" is a quote from the document. The *Instruction* called for the dissemination of liberal ideas throughout society and within the institutions of the Catholic Church so that laity, clerics and prelates would gradually permeate the church with progressive principles. An example of this is laity handling and giving out the Holy Eucharist, the sacred blood and body of our Lord and Redeemer, Jesus Christ.

The goal of the Freemasons detailed in the *Alta Vendita* was to have a Pope elected that would promote Freemasonic ideas and lead the Catholic Church to "enlightenment". Their ultimate intention was to create an environment from within the

Catholic Church that would one day place a promoter of Freemasonry at the seat of Saint Peter. Some major warning signs would be the inclusion of modernization in the Catholic Church, new theology being introduced that would contradict previous teachings and equality of religions.

In his encyclical *Humanum Genus*, Pope Leo XIII implored Catholic leaders to "*tear off the mask from Freemasonry and make plain to all what it really is.*" It is impossible to truly understand the dangers of the evil plan unless one has read both the *Alta Vendita* and *Humanum Genus* by Pope Leo XIII. For easier reference, the following page contains the *Humanum Genus* taken directly from the Vatican Archives and the *Alta Vendita* can be found on the internet or by reading the book *The Alta Vendita* by John Vennari. It is impossible to be good at anything without practice. We play sports and instruments to improve our skills, but as Catholics, how often do we study our religion? Just as with anything, unless we immerse ourselves into our faith and study it often, we can never be good at it. That would make us fools, as there is nothing more important than where we spend eternity and with whom.

By Jana Kreck

The full text of the encyclical *Humanum Genus* can be found on the Vatican website:

http://www.vatican.va/content/leo-xiii/en/encyclicals/documents/hf_l-xiii_enc_18840420_humanum-genus.html

Month of Mary

The month of May is the "month which the piety of the faithful has especially dedicated to Our Blessed Lady," and it is the occasion for a "moving tribute of faith and love which Catholics in every part of the world pay to the Queen of Heaven. During this month Christians, both in church and in the privacy of the home, offer up to Mary from their hearts an especially fervent and loving homage of prayer and veneration. In this month, too, the benefits of God's mercy come down to us from her throne in greater abundance" (Paul VI: Encyclical on the *Month of May*, no. 1).

This Christian custom of dedicating the month of May to the Blessed Virgin arose at the end of the 13th century. In this way, the Church was able to Christianize the secular feasts which were wont to take place at that time. In the 16th century, books appeared and fostered this devotion.

The practice became especially popular among the members of the Jesuit Order - by 1700 it took hold among their students at the Roman College and a bit later it was publicly practiced in the Gesu Church in Rome. From there it spread to the whole Church.

The practice was granted a partial indulgence by Pius VII in 1815 and a plenary indulgence by Pius IX in 1859. With the complete revision of indulgences in 1966 and the decreased emphasis on specific indulgences, it no longer carries an indulgence; however it certainly falls within the category of the First General Grant of Indulgences. (*A partial indulgence* is granted to the faithful who, in the performance of their duties and in bearing the trials of life, raise their mind with humble confidence to God, adding - even if only mentally - some pious invocation.

Excerpted from *Enchiridion of Indulgences*

The Month of Mary and the Popes

The pious practice of honoring Mary during the month of May has been especially recommended by the Popes. Pius XII made frequent reference to it and in his great Encyclical on the *Sacred Liturgy (Mediator Dei)* characterized it as one of "other exercises of piety which although not strictly belonging to the Sacred Liturgy, are nevertheless of special import and dignity, and may be considered in a certain way to be an addition to the liturgical cult they have been approved and praised over and over again by the Apostolic See and by the Bishops" (no. 182).

Paul VI wrote a short encyclical in 1965 using the Month of Mary devotion as a means of obtaining prayers for peace. He urged the faithful to make use of this practice which is "gladdening and consoling" and by which the Blessed Virgin Mary is honored and the Christian people are enriched with spiritual gifts" (no. 2).

In May of 2002 Pope John Paul II said, "Today we begin the month dedicated to Our Lady, a favorite of popular devotion. In accord with a long-standing tradition of devotion, parishes and families continue to make the month of May a 'Marian' month, celebrating it with many devout liturgical, catechetical and pastoral initiatives!"

Devotion to Mary

The Blessed Virgin Mary is the Mother of the Church and therefore the example, as well as the guide and inspiration, of everyone who, in and through the Church, seeks to be the servant of God and man and the obedient agent of the promptings of the Holy Spirit

The Holy Spirit, as Pope Leo XIII reminded us, is the soul of the Church: All the activity and service of the members of the Church, beginning with the supreme participation of the Blessed Mother in the work of the Church, is vivified by the Holy Spirit as the body, in all its activities, is vivified by its soul. The Holy Spirit is the Paraclete, Advocate, and Comforter which Christ Himself sent to be our consolation in the sorrowful mysteries of life, our source of moderation in the joyful mysteries of life, our added principle of exaltation in the glorious mysteries of life,

So He was for the Blessed Mother, so also He is for the least of us; so also He is for the rest of the Church, even for those who are its unconscious but conscientious members.

Wherever there is faith there is the example of Mary, because she lived by faith as the Scriptures remind us...

If, then, piety is the virtue which binds us to the sources of all life, to God, to our parents, to the Church, to Christ, certainly Christian piety binds us, in grateful love, to Mary - or our acceptance of Christ and of the mystery of our kinship with Him is imperfect, partial, and unfulfilled.

Liturgical Year: May, Month of Mary
Cardinal John Wright

Pověst o tom, jak vznikl název hradu Žebrák

Zřícenina hradu Žebrák leží v obci Točnick na jižním okraji křivoklátských lesů v okrese Beroun. Od roku 1965 je chráněnou kulturní památkou. Je majetkem České republiky a v turistické sezóně je přístupná veřejnosti. Nachází se asi 40 km JZ směrem od Prahy.

Šlechtický hrad Žebrák byl založen na velmi úzkém křemencovém bradle v polovině 13. století panem Oldřichem Zajícem z Valdeka. Hrad měl střežit důležitou obchodní cestu, vedoucí z německého Norimberku přes bavorské Řezno a českou Plzeň do Prahy. Záměrně byl postaven na významném trhovém místě, ze kterého kdysi vznikla trhovářská ves a mnohem později trhovářské městečko, nazývané Žebrák. Mezinárodní obchod přinášel majitelům hradu Žebrák velké finanční zisky. Jenom tak je možné vysvětlit skutečnost, že mladší Oldřichův syn Zbyněk Zajíc z Hazmburka mohl půjčit českému králi Janu Lucemburskému velké množství peněz. Za půjčené peníze dostal do zástavy vesnice: Praskolesy, Sedlec, Tlustice, Kotopeky, Lhota, Libosněn a Jesenice. Roku 1335 od téhož krále dostal do zástavy hrad Hazmburk. Dne 6. 6. 1336 pak s králem Janem Lucemburským vyměnil svůj hrad Žebrák a přilehlé trhovářské městečko Žebrák spolu s vesnicemi: Hředle, Lhota, Chodouň, Tlustice, Bileč, Zábdiš, Bavoryně a části vsí Praskolesy a Sedlec za výnosnější panství budyšínské.

Od zmíněného roku 1336 se hrad Žebrák stal významnou panovnickou rezidencí. Císař „Svaté říše římské národa německého“ a současně král český Karel IV. ho roku 1349 koupil od svého bratra Jana Jindřicha Lucemburského. Buď už Jan Jindřich Lucemburský nebo až Karel IV. na hradě založili a vybudovali kapli zasvěcenou sv. Apolinárii a sv. Markétě. Karel IV. na hradě často pobýval. Tady přespával na svých cestách do Německa a zpět, sem zajižděl ke krátkému odpočinku ze 40 km vzdálené Prahy. Dne 28. 12. 1351 na hradě Žebrák zemřel Karlův prvorozený syn Václav.

Hrad Žebrák si oblíbil také český král Václav IV., syn Karla IV. Velmi rád ho navštěvoval pro snadnou dostupnost a pro jeho polohu v hlubokých lesích. Rád v nich lovil divokou zvěř. Původně nevelký hrad nechal přestavět na luxusní královské sídlo. Zejména v letech 1383–1396 v něm přijímal zahraniční hosty. Vzácným hostem na hradě Žebrák byl mj. také budoucí anglický král Jindřich IV.

Václav IV. na hradě Žebráku sjednával také vnitropolitické záležitosti. Podepsal v něm

Hrad Žebrák v původní svojí kráse (dnešní rekonstrukce)

roku 1392 své rozhodnutí založit Betlémskou kapli v Praze. O tři roky později, když vypukly vážné spory mezi ním a českou šlechtou, podepsal zde listinu, ve které se zavázal předat významné úřady Českého království představitelům vysoké šlechty. Roku 1395 hrad Žebrák vyhořel, ale brzy po požáru byl zcela opraven. A to přesto, že se Václav IV. rozhodl postavit v jeho blízkosti hrad nový, větší, pohodlnější, bezpečnější a ještě honosnější.

Po založení sousedního hradu Točnick na konci 14. století začal význam hradu Žebráku postupně upadat. A to i přesto, že král Václav IV. hrad Žebrák využíval i nadále. Roku 1412 v něm proběhla disputace mezi Janem Husem a jeho ideovým odpůrcem Štěpánem z Pálče. Během husitských válek v 1. polovině 15. století byl hrad dvakrát neúspěšně obléhán. Po husitských válkách byl jeho obranný systém ještě vylepšen a hrad byl v dobrém stavu udržován až do konce 15. století. Posledním hostem hradu Žebrák byl roku 1532 český král Ferdinand I. Habsburský. Během jeho nocování na tomto hradě došlo k požáru, král Ferdinand prý před ohněm jenom s velkými obtížemi unikl. Po tomto požáru nebyl už hrad Žebrák nikdy obnoven. Už od roku 1553 byl označován jako pustý.

Stačila pouhá 2 desetiletí k tomu, aby se hrad změnil ve zříceninu. K naprosté devastaci hradu Žebrák přispěl také další jeho majitel pan Volf Krajíř z Krajku. Ten v něm rozkopával co mohl, aby našel bájný poklad krále Václava IV. Kopal marně, neměl žádného úspěchu. Posledním soukromým majitelem hradu byl kníže Josef Colloredo-Mansfeld. Ten roku 1918 zříceninu hradu daroval Klubu českých turistů. Po celkové konzervaci je dnes zřícenina hradu Žebrák v relativně dobrém stavu. Je snadno při-

stupná, v turistické sezóně je možné vystoupit na vrchol hradní věže a rozhlížet se odtud na všechny strany do daleka.

O tom, jak vznikl název hradu Žebrák, se vypráví následující pověst. Zakladatel hradu neměl mnoho poddaných ani peněz. Neočekával, že by musel hrad bránit proti velké přesile nepřátel. Svůj hrad postavil skromně v údolí, uprostřed hlubokých lesů v naději, že v lesích najde dostatek zábavy i užitku při lovu divoké zvěře. Když dělníci stavěli hrad, nedočkavě obcházel hradby a radostně vystupoval na den ode dne rostoucí okrouhlou věž. Když se stavba blížila ke svému konci, bylo třeba pomýšlet, jaký dát hradu název. „Nechť se hrad nazývá jménem toho, kdo první jako host do něho vstoupí“ rozhodl rytíř.

Když byla stavba dokončena, nalovil divokou zvěř a nechal vystrojit velkou hostinu. Do hradu pozval svou rodinu a svému služebnictvu přikázal, aby jeho hrad střežilo jako oko v hlavě. Toho dne k večeru hlásný na věži spatřil, jak od jihu rychlým krokem ke hradu spěchá jakýsi mladík. Obleden byl do omšelé suknice, na hlavě měl studentský baret, dlouhé světlé vlnité vlasy mu splývaly až na ramena. Přes rameno měl přehozenou tuláckou mošnu, u boku se mu houpal malý kord. Hlásný z věže oznámil, že se ke hradu blíží nějaký tulák. Když rytíř uslyšel tu zprávu, dal vojákům u brány rozkaz, aby spustili padací most a mladíka vpustili do hradu. Mladík vešel do nádvoří, rozhlédl se po oknech hradu a zpod kabátce vytáhl loutnu. Pak svými dlouhými prsty přejel struny a zazpíval veselou píseň.

Byl to potulný student, mendicus (česky: žebrák), kterých se tehdy v Evropě toulaly tucty. Potulní studenti-žebráci, byli živi z milodarů měšťanů a z přízně hradních pánů. Podivil se student laskavosti, s jakou byl přijat na tomto hradě. Neměl tušení, že je prvním hostem na nedávno dostavěném hradě a že novému hradu přináší název. A tak je po žebravém studentu hrad nazýván Žebrákem. Po dlouhá léta nesl v úředních zápisech také svůj latinský název: Mendicus.

*S využitím knihy J. Pavla
Pověsti českých hradů a zámků
připravil Jiří Kachlík
Brno, Česká republika*

**Foto na zadní straně:
Zřícenina hradu Žebrák
s přístupovou cestou, po které kdysi
ašil kráček onen student-žebrák**

